

Oci i crisi econòmica
**Temps lliure:
un dret universal**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Jaume Capdevila
**“No es poden posar
límits a la sàtira”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N249

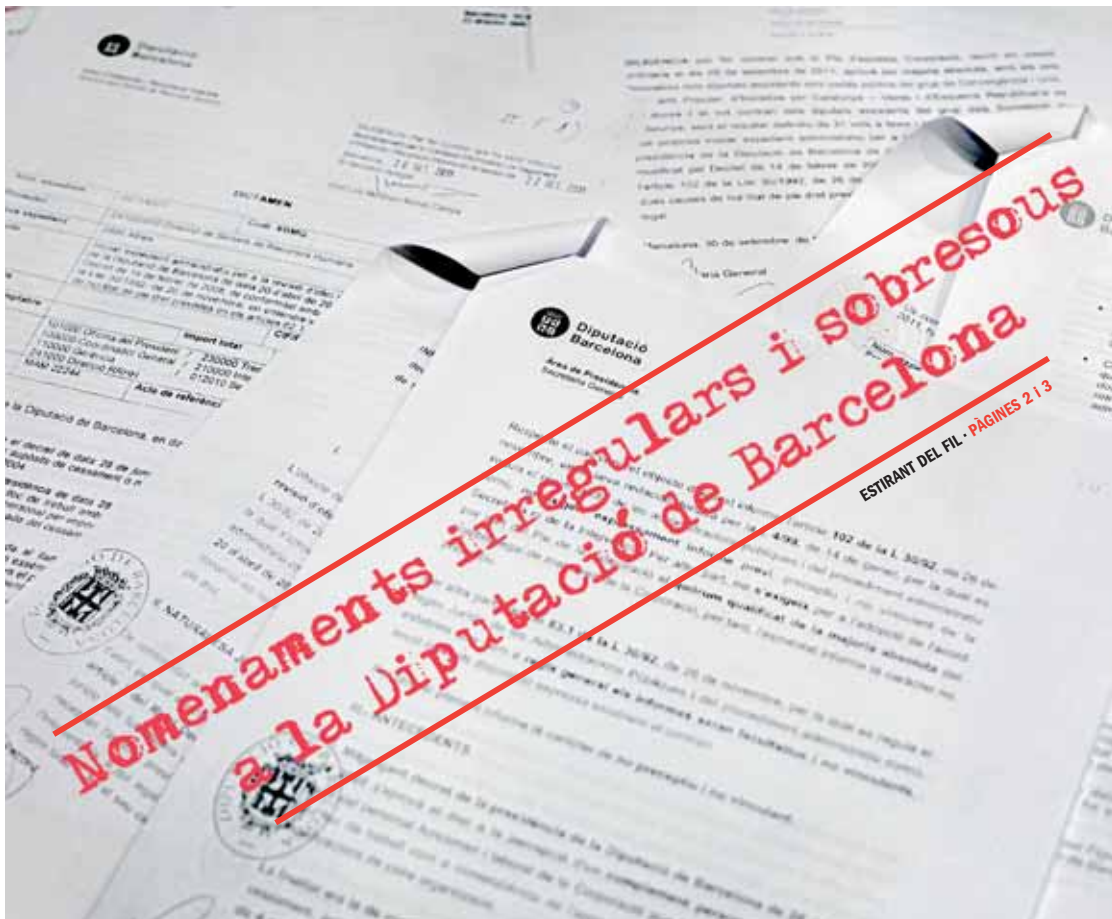
9 de novembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Bauzá aprofundeix les retallades malgrat l'augment pressupostari

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

L'executiu balear estalvia en bolquers per a persones discapacitades mentre paga deu milions a la constructora Acciona perquè continuï les obres del Palau de Congressos de Palma

**“Boi Ruiz
dissenya una
sanitat pública
que passa per
l'eugènica
econòmica”**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Entrevista a Paloma de la Calle, infermera i membre de la CGT a la Junta de Personal de l'Hospital de Bellvitge, un dels centres de referència de la sanitat catalana.

**La Catalunya
Nord acull la
clausura del
Correllengua**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

**El conjunt
dels agents
socials es
mobilitzen de
cara al 20-N**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 8-9

**El nou govern grec
imposarà el rescat**

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

El descrèdit que pateix la classe política hel·lènica fa

que la societat grega es miri cada dia amb més escepticisme unes institucions que han perdut la sobirania democràtica.

**20 anys de record
d'un Roig intens**

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

En el vintè aniversari de la mort de l'escriptora Montse-

rrat Roig, A contravent edita un recull dels seus articles recordant-ne la faceta menys difosa: la de periodista compromesa.

, estirant del fil

BARCELONA · L'ESTATUT DE L'EMPLEAT PÚBLIC PROHIBEIX ELS NOMENAMENTS D'URGÈNCIA SENSE RAONS "EXPRESSAMENT JUSTIFICADES"

La Diputació de Barcelona nomena set càrrecs polítics de forma irregular

Entre els beneficiats, hi ha càrrecs polítics d'ICV, ERC, PSC i CiU amb una trajectòria molt dilatada. Tres d'ells van ser coordinadors d'una àrea de gestió abans de la presidència encapçalada per CiU

Manu Sinarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El president de la Diputació de Barcelona, Salvador Esteve (CiU), ha començat el seu mandat engreixant la llista de càrrecs polítics no electes que ocupen places de treballadores interines a la institució. Ho ha fet amb vuit nomenaments temporals "per la via de la màxima urgència", set dels quals són de persones vinculades a partits polítics. Es dona la circumstància que la majoria d'elles ocupaven càrrecs polítics a d'altres administracions o a la mateixa Diputació de Barcelona, o tenen un llarg currículum d'acumulació de responsabilitats en diversos ens locals, comarcals o provincials. Algunes d'aquestes persones han estat nomenades després d'haver deixat un càrrec polític arran d'una derrota electoral. A més, aquests nomenaments es podrien haver fet de manera irregular, ja que no s'acullen als requisits fixats a l'Estatut bàsic de l'empleat públic espanyol (EBEP) de 2007, on s'estipula que les

Presa de possessió del president de la Diputació de Barcelona, Salvador Esteve

Josep Mª Civis ha perdut representació a l'Ajuntament de Sabadell i ara és vocal de la Xarxa Audiovisual Local de la Diputació

raons de necessitat i urgència dels nomenaments d'interins han de ser "expressament justificades". Els nomenaments no només s'han fet sense justificació -l'EBEP contempla circumstàncies com l'existència de places vacants que no puguin cobrir funcionaris de carrera o l'execució de programes de caràcter temporal-, sinó que tampoc especifiquen quina plaça ocuparan els càrrecs polítics ni quines funcions desenvoluparan. La Normativa de Personal al Servei de les Entitats Locals de Catalunya (article 94.3) i la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya (article 291.3) també deixen molt clar que, dels nomenaments, "se n'ha de donar coneixement al ple en la primera sessió que tingui", fet que no s'ha produït en cap dels plens de la Diputació de Barcelona posteriors als nomenaments.

> Sumes milionàries per remunerar els càrrecs polítics

President, vicepresidents, diputats, portaveus, assessors, coordinadors i altres càrrecs de designació política que les coordinacions d'àrees de gestió o les gerències de servei, la Diputació de Barcelona està fardada de càrrecs polítics que, sumats, suposen una retribució milionària. Els 30 càrrecs polítics que exerceixen la seva funció "amb dedicació exclusiva" cobren un total de 2.598.882,86 euros. Les retribucions en euros bruts anuals són les següents: el president Salvador Esteve cobra 155.723 euros; els càrrecs de vicepresidència (que són cinc) i de presidència dels grups polítics (cinc més), 96.896,38 euros.

Entre les vicepresidències, trobem el líder del PP a Barcelona Alberto Fernández Díaz, l'alcalde de Sant Cugat Mercè Conesa (CiU) o l'expresident de la Diputació Antoni Fogué (PSC). Entre els presidents de grups polítics, hi ha l'alcalde de Tordera, Joan Carles García (CiU); el de Terrassa, Pere Navarro (PSC); el de Badalona, Xavier García Albiol (PP), o el de Manlleu, Pere Prat (ERC). Les persones que fan de portaveus dels grups (3), diputades adjuntes (4) i diputades delegades (7) cobren 83.546,4 euros cadascuna. Les portaveus adjuntes dels grups

(3) cobren 53.141,9 euros. Cal sumar-hi el sou del diputat adjunt a la presidència i alcalde convergent de Vilassar de Mar, Joaquim Ferrer (88.223,66 euros), i el del president delegat d'àrea, membre de la comissió executiva i regidor a l'Ajuntament de Sabadell per CiU, Carles Rossinyol (96.896,38 euros). A aquests sous, cal afegir-hi els de les coordinadores d'àrea i les gerents de servei, a més del de les assessores dels grups polítics. Es tracta de 33 persones vinculades als partits amb representació a la Diputació, que cobren 49.078,68 euros cadascuna.

ment al ple en la primera sessió que tingui", fet que no s'ha produït en cap dels plens de la Diputació de Barcelona posteriors als nomenaments.

Tres polítics d'ICV en surten beneficiats

Entre els beneficiats, trobem tres polítics d'Iniciativa per Catalunya

Verds (ICV). Són Benet Lluís Moreno Campon (ubicat a l'Àrea de Presidència), Andreu Banús Guerrero i Josep Comas Valls. Actualment, Benet Lluís Moreno és membre de l'executiva, vicepresident i responsable d'Organització d'ICV. El que va ser president de la federació del Baix Llobregat ha estat nomenat per cinc mesos. Ha estat regidor d'Espa-

rruquera des de l'any 2007 i, enguany, com que la seva formació ha reduït la representació al consistori a la meitat (de sis a tres regidores) i Moreno hi concorria com a número 6, ha quedat fora de l'Ajuntament. Cal destacar que ha estat conseller al Consell Comarcal del Baix Llobregat des de 2003 i el seu vicepresident durant un any (2007-

2008). També ha estat candidat per ICV a les eleccions al Parlament de Catalunya l'any 1999 (al número 68 de la llista encapçalada per Rafael Ribó) i el 2003 (al número 43 de la llista encapçalada per Joan Saura).

Andreu Banús Guerrero, membre del consell nacional d'ICV i excoordinador de l'Àrea de Salut Pública i Consum de la Diputació, és nomenat en dues ocasions mitjançant aquest procediment. Per disset dies -entre el 13 i el 30 d'agost- i per deu dies més -entre l'1 i el 10 d'octubre. Banús, que va perdre la coordinació de l'àrea de gestió amb l'arribada de CiU a la presidència, assoleix així un càrrec funcional sense que se sàpiga quines tasques desenvoluparà i per què és urgent el seu nomenament. Andreu Banús, provinent d'ICV Santa Coloma de Gramenet -on va ser director de Serveis de Cooperació, Serveis Socials i Salut del consistori de Bartomeu Muñoz-, ha ocupat diversos càrrecs a la Diputació de Barcelona. És diputat provincial des de 1987 i ha exercit funcions de representació de la institució al Consell Català de la Salut -com a vocal-, al Consorci de Gestió Corporació Sanitària i a la Comissió Coordinadora de la Xarxa Local de Consum, on ha exercit com a vicepresident.

"S'ha de donar coneixement al ple en la primera sessió que tingui", fet que no s'ha produït en cap dels plens de la Diputació

El cas de Josep Comas Valls és similar al d'Andreu Banús. Comas va ser coordinador de l'Àrea d'Educació i, amb el nou dibuix de majories, va perdre el càrrec. El seu nomenament és per un termini de disset dies. Comas, número 26 a les llistes d'ICV al Parlament de Catalunya el 1992, ha estat regidor d'Educació de l'Ajuntament de Mataró. En aquest consistori, ha exercit de cap del Gabinet de l'Alcaldia i de president de l'Institut Municipal d'Educació. Josep Comas també ha estat

> **Nomenaments d'urgència de càrrecs polítics sense cap justificació: la Diputació de Barcelona nomena temporalment a polítics com a interins i no ens diu per què ni per a què. Sots de luxe per a assessors, diputats, vicepresidents i demés càrrecs en plena etapa de retallades de serveis públics bàsics. Sobresous per a funcionaris, la majoria dels quals alts càrrecs segons apunten totes les fonts. La institució que sempre ha estat assenyalada com a mamella dels partits comença a destapar-se com un cau de corrupteles i pràctiques irregulars. Gràcies, entre d'altres, a la CGT que s'atreveix a treure-ho a la llum i, aviat, presentarà una denúncia a l'Oficina Antifrau.**

, estirant del fil

director de Serveis a l'Ajuntament de Sabadell i vocal del consell de govern del consorci de l'Escola Industrial de Barcelona.

Dos membres d'ERC amb una trajectòria dilatada
Els dos polítics d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) que han estat nomenats per cinc mesos són Eduard López Domènech i Josep Maria Civís Balasch. Tots dos han ocupat nombrosos càrrecs públics durant la seva trajectòria política.

Andreu Banús (ICV) assoleix un càrrec funcional sense que se sàpiga quines tasques desenvoluparà

Eduard López Domènech és, actualment, vicesecretari general de Coordinació Interna i Acció Electoral d'ERC, formació de la qual ha presidit la Federació Comarcal al Maresme (2003-2007) i la Secretaria Nacional de Política Municipal (2006-2008). Com a membre d'ERC a la Diputació, ha ocupat diversos càrrecs a òrgans dependents d'aquest ens com el Consorci de Comunicació Local, la Xarxa Audiovisual Local o el Patronat d'Apostes.

José Maria Civís, coordinador d'ERC a la Diputació, va ser regidor a l'Ajuntament de Sabadell el 1999 i el 2003. Ara, però, ERC ha perdut representació al consistori. Aleshores, va arribar a ser tinent d'alcalde de Medi Ambient de la ciutat i va ocupar càrrecs a nou organismes consistorials. També va ser conseller comarcal al Vallès Occidental. Amb l'arribada d'ERC al govern tripartit de la Generalitat, Civís va ser nomenat director general d'Acció Cívica de la Secretaria d'Acció Ciutadana del Departament de Governació i Administracions Públiques, comandat pels republicans. El que sobta més de la trajectòria de Civís és que aquest és el segon cop que accedeix a un càrrec a la Diputació per motius presumiblement polítics. El 17 de gener, va ser nomenat com a assessor del grup polític d'ERC en aquesta institució, càrrec que només va ocupar fins el 31 del mateix mes, quan va ser substituït per Santiago Valls i Molina, número 3 per ERC a Badia del Vallès pels comicis municipals del juny. A l'actualitat, Josep Maria Civís és vocal de la Xarxa Audiovisual Local, presidida per Salvador Esteve.

PSC i CiU també se'n beneficien
Entre els dos membres del PSC que han estat nomenats per aquest procediment, trobem un cas similar al d'Andreu Banús i Josep Comas

-excoordinadors d'àrea a la Diputació. És el cas de Fernando Vallespino Riera, excoordinador de l'Àrea de Medi Ambient de la Diputació de Barcelona, plaça que també va perdre amb l'arribada de la majoria de CiU. Vallespino va ser regidor del PSC a Tiana de 2007 a 2011, quan la formació va obtenir cinc regidors. Tanmateix, la pèrdua d'una regidora als últims comicis ha fet que quedi fora del ple. Vallespino ha estat nomenat per disset dies.

L'altre socialista nomenat és Jose Manuel de la Vega Carrera, conseller a l'Assemblea General de Catalunya Caixa en representació de la Diputació de Tarragona. Al PSC, ha estat secretari d'Acció Política i de Comunicació de la Regió a les Terres de l'Ebre. Actualment, és secretari de Política Municipal, Formació i Ciutadania de la Federació XVI del partit. També ocupa un càrrec a la Unió General de Treballadors, com a responsable de comunicació de la Unió Territorial de les Terres de l'Ebre. De la Vega ha estat nomenat d'urgència per cinc mesos.

Per últim, cal destacar el nomenament d'Enric Trias Mañosa, ja que és l'únic polític que ha estat nomenat per sis mesos. Trias treballa com a interí, segons ha pogut saber aquest setmanari, des del 3 d'octubre i fins el 2 d'abril de 2012 a la Direcció de Serveis Jurídics de l'Àrea de Presidència. Enric Trias està vinculat a Convergència i Unió (CiU). Va ser el número 4 a les llistes d'aquesta formació per Ripollat a les municipals de 2007 i número 21 a les de 2011, però no va aconseguir ser regidor en cap de les dues ocasions.

Una de les persones nomenades va ser secretària de l'Associació Catalana de Municipis quan Salvador Esteve n'era el president

Salvador Esteve s'endú la secretària?

El cas de Marta Rodríguez Corral és particular. És l'única persona de les vuit anomenades "per via de màxima urgència" que no té vinculacions orgàniques amb cap partit polític. Marta Rodríguez, nomenada per sis mesos, va ser secretària de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques durant el mateix període que l'actual president de la Diputació de Barcelona, Salvador Esteve, en va ser el president (2007-2011). Rodríguez Corral, que ara ha estat nomenada pel mateix Esteve, pertany -segons ha pogut saber la DIRECTA- a la unitat de Coordinació General, de l'Àrea de Presidència.

BARCELONA · JOSÉ ZARAGOZA I TONI BOLAÑO ASSENYALATS COM A BENEFICIARIS Expresidents socialistes van crear sobresous "no previstos en cap norma jurídica"

Decret de presidència de la Diputació de Barcelona de 28 de juny del 2010 en que es creen els sobresous

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'arribada de Salvador Esteve a la presidència de la Diputació de Barcelona ha fet emergir l'existència de sobresous -coneguts com a "motxilles". Es tracta d'uns complements salarials de caire personal, transitori i absorbible que es dictaven unipersonalment a través de decrets signats per la presidència. No se sap encara qui gaudia d'ells exactament. Segons els decrets de presidència que els van aprovar -signats pels ex-presidents socialistes Manuel Royes, Celestino Corbacho i Antoni Fogué-, aquests estaven dirigits al "personal funcionari i laboral al servei de la Diputació desplaçat o cessat del seu lloc de treball com a conseqüència de l'aprovació per part de la corporació de modificacions de caire organitzatiu". Tanmateix, fonts a les que ha tingut accés aquest setmanari asseguren que els beneficiaris dels sobresous eren tots alts càrrecs. La majoria d'ells de designació política. De caps de servei en amunt: coordinadors d'àrea, gerents de servei i càrrecs electes. Aquesta hipòtesi es veu reforçada amb les dades que va oferir la Diputació quan va acabar amb l'existència dels complements. En el moment de la suspensió del pagament se n'estaven beneficiant 54 càrrecs. La formació parlamentària Solidaritat Catalana per la Independència (SI), que ha aconseguit part de la documentació del cas i

n'està fent una denúncia pública, ha assegurat públicament que el secretari d'organització del PSC José Zaragoza i l'exdirector de comunicació de l'expresident de la Generalitat de Catalunya José Montilla, Toni Bolaño, podrien ser dos dels polítics que se n'haurien beneficiat.

Com es calculaven les motxilles?

Els sobresous es calculaven, segons el decret de 28 de juny de 2010, una vegada aplicats els conceptes d'indemnització que la normativa vigent contemplava. Les motxilles es cobraven mensualment, a raó de catorze pagues, i el seu import equivalia a la diferència entre les retribucions totals brutes que percebia al lloc de treball del qual era remogut o cessat amb les noves retribucions assignades. Segons el primer decret -vigent durant 4 anys- la motxilla desapareixia als 4 anys, absorbint-se cada any un 25% de la quantia. Així, el primer any se'n cobrava el 100%, el segon el 75% i així successivament. La modificació de Celestino Corbacho va allargar l'absorció a 10 anys, amb una absorció d'un 10% successiu cada any. Així doncs qui s'hagi beneficiat dels sobresous des del 2004 ha cobrat el 100% el primer any, el 90% el segon, i així successivament.

Els arguments del PSC

Als decrets de presidència que aproven aquesta mesura, els polítics del PSC la justifiquen, en tant que se'n beneficiava tot el funcio-

nari, com una mesura "per paliar la incidència directa que una remoció o cessament podia tenir en les retribucions dels afectats", facilitant "el pas a la nova situació de manera progressiva". Si ha anunciat que presentarà una denúncia però per delictes contra l'administració pública i de malversació de fons públics.

Salvador Esteve acaba amb elles

L'arribada de Salvador Esteve a la Diputació, al juliol, va acabar amb l'existència d'aquests sobresous que, hores d'ara, estan sent investigats per la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat després que el 29 de setembre s'obris un expedient per investigar aquest cas amb vots favorables de PP, CiU, ICV-EUiA i ERC. Els informes de la Secretaria General de la Diputació asseguren que el complement inventat per Royes "va més enllà de les garanties retributives previstes" i "no està previst en cap norma jurídica". Afegeix, a més, que "han estat aprovats per òrgans malformatament incompetents". Per això creu necessària "la incoació d'un procediment de revisió d'ofici" i "l'adopció de mesures cautelars a efecte de no causar perjudicis a l'interès públic". Amb el pagament de les motxilles anul·lat, la via que s'obre ara és la judicial. Falten moltes coses per saber encara: el nom i el nombre total dels beneficiaris, l'import que van rebre cadascun d'ells i l'import global de les motxilles -tot i que algunes fonts el situen en 1.300.000 euros-

, impressions

Jordi Calvo Rufanges · Membre del Centre Delàs d'Estudis per la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

El 15-M i la desmilitarització

El 15-M no sorgeix com un moviment clarament antimilitarista, pacifista o no-violent, però és cert que des d'un inici s'ha denominat "pacífic", que es manifesta mitjançant "vies pacífiques" o "sense violència". Sense haver fet una anàlisi profunda del que això significa, les milers de persones que s'han trobat en les places de l'Estat espanyol han optat per realitzar accions i alçar la veu sense utilitzar la violència.

Moltes assemblees han fet seminaris en els quals s'inclou el debat sobre la militarització de la societat

El desenvolupament d'aquesta component ha fet que actualment es defineixi el moviment 15-M com no-violent, però que no necessàriament abraça les lògiques *no-violentes* que promouen el rebuig de la violència d'una manera holística, en tots els àmbits de la vida i la societat, com el camí coherent per construir una veritable cultura de pau. La no-violència és principalment entesa en el 15-M d'una manera estratègica, com una forma de realitzar les seves accions de protesta de manera que tinguin una millor acollida per la societat i/o els mitjans de comunicació. Però també és cert que són moltes les persones indignades que, conscient o inconscientment, simplement per definir-se no-violents estan

MATEO FUMERO

quals s'inclou el debat sobre la militarització de la societat. Entre els temes a treballar des de la crítica al militarisme, el que sí ha tingut una gran acceptació en el 15-M és la vinculació de la crisi amb la despesa militar.

El repte conjunt de futur és fer que el 15-M aprofundeixi en el seu acostament a la no-violència

L'enorme despesa militar espanyola en el manteniment d'una desproporcionada estructura militar, mitjançant la compra de nous armaments, la inversió militar en R+D i la participació en operacions militars a l'exterior, acompanya cada vegada amb més freqüència els arguments que confirmen els continguts d'un moviment que tracta de buscar sortides alternatives a la crisi. L'anomenada comissió de continguts, que tracta de crear un programa de mínims de consens que serveixi per influir en els partits polítics i governs, ha incorporat des d'un inici la reducció en la despesa militar com una de les seves demandes bàsiques. El repte actual és fer arribar el missatge als que prenen les decisions polítiques. De tota manera, l'extraordinària capacitat comunicativa i de difusió del 15-M es converteix en una oportunitat perquè els missatges pacifistes calin en la societat i es transformin en decisions polítiques. Amb unes eleccions generals a la cantonada i un marc en què les

retallades de la despesa pública sembla que seran més grans als soferts fins ara, no només a l'Estat espanyol, sinó en gran part del món, s'obre la porta a una reducció dràstica de la despesa militar i, en conseqüència, de la militarització.

En conclusió, el 15-M està ajudant a passar un missatge pacifista a la societat i, al mateix temps, els moviments pacifistes, des de dins del 15-M i des de fora, ajuden que aquest sigui un moviment social basat en les vies pacífiques i que proposa la reducció de la despesa militar. El repte conjunt de futur és fer que el 15-M aprofundeixi en el seu acostament a la no-violència, fer pedagogia a indignats i indignades sobre aquests temes, aprendre de les experiències d'acció directa no-violenta i mostrar que el problema d'aquesta crisi és el sistema en qual es basa, el capitalisme, el que al seu torn es basa en tres pilars, l'econòmic, el polític i el militar. Lluitar contra la militarització és lluitar per una transformació social radical.

Cal una majoria social per aconseguir que les decisions polítiques incorporin la no-violència

El 15-M ha d'incorporar els valors pacifistes com a propis, sumant forces estarem més a prop que mai d'aconseguir el suport d'una majoria social capaç d'obligar a les decisions polítiques dels propers anys incorporin la no-violència i la pau.

qüestionant la militarització, un dels pilars bàsics del sistema que critiquen i pretenen transformar. És a dir, les formes en què s'evita i es rebutja en les assemblees del 15-M l'ús del llenguatge masculista i els comentaris discriminatoris, la utilització de metodologies horitzontals, el rebuig als lideratges impostos o la presa de decisions

per consens, conformen tota una estratègia que deslegitima les pràctiques militaristes.

Si bé és cert que el paper de l'exèrcit, la guerra o les empreses d'armament no han estat situades entre les prioritats de protesta del moviment 15-M, han estat moltes les assemblees que han organitzat (i segueixen fent-ho) seminaris formatius en els

Marta Carrera · Membre de l'Associació Catalana per a la Defensa de la Sanitat Pública
opinio@setmanaridirecta.info

Les retallades de serveis públics són masculistes

A més dels malalts afectats directament per les retallades sanitàries hi ha alguns "danys col·laterals" que afectaran greument les dones. Donats els canvis que estem patint, tenim exemples suficients per pensar que els malalts necessitaran cada cop més l'atenció al domicili per part d'algun membre de la família. Les altes hospitalàries es fan ràpidament i, sense negar la seva oportunitat mèdica, succeeix

que, un cop a casa, la distribució patriarcal dels papers al si de la família reserva a les dones el paper de cuidadores. Això suposa demanar permisos a la feina, reduccions de jornada i, en casos de malalties cròniques, moltes dones hauran de deixar de treballar fora de casa. I, així, es poden quedar sense jubilació si deixen de cotitzar.

D'altra banda, no podem confiar en l'ajut dels serveis

La retallada retorna les dones, de nou, al treball domèstic no remunerat

socials encara molt poc desenvolupats i ja retallats. Per acabar de completar el panorama, és justament el sector de serveis a Catalunya, igual que a l'Estat

espanyol i a la Unió Europea, el que proporciona més del 82% dels llocs de treball que ocupen les dones. La retallada ens retorna, de nou, al treball domèstic.

Seguirem fent gratis a casa el que podríem fer de forma remunerada. Perdrem, a més de la major o menor independència econòmica, la cotització per a la jubilació, l'IRPF que aportaríem al conjunt de la comunitat, el dret al descans, el contacte

social i també la possibilitat de millorar la nostra preparació tècnica.

La disminució d'activitat als CAP també repercutirà en la detecció de la violència masculista que actualment es detecta en aquests centres en el 40% de casos. La societat i, particularment les dones, farem un pas cap enrere col·lectiu molt important si deixem que les retallades es consolidin.

Octavio Alberola · Militant antifranquista

opinio@setmanaridirecta.info

Gràcies, sr. Zapatero!

Sí, gràcies pel que vostè, amb els seus governs i l'ajuda del seu partit, el PSOE, ha fet en aquestes dues legislatures per la memòria històrica i la rehabilitació de les víctimes de la dictadura franquista. Sense oblidar també el que ha fet per preservar les conquestes socials que tantes lluites i sacrificis van costar en el passat.

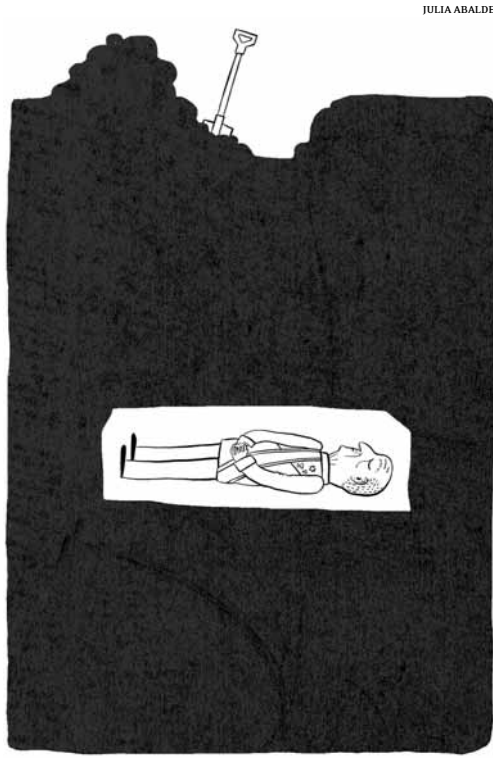
Gràcies, doncs, per adobar el terreny per a que Rajoy i al PP continuïn consolidant aquesta democràcia d'injustícia social i d'amnèsia que Franco va deixar lligada i ben lligada.

Gràcies per anar-se'n tan satisfet, d'haver aprovat aquesta covarda llei, la de Memòria Històrica

Una democràcia que, gràcies a les seves mesures d'"estabilització", ha provocat una retallada del 4,4% en la mitja d'ingressos de les llars el 2010, elevat fins el 21,8% la població que viu per sota del llindar de la pobresa. És a dir, i segons l'*Enquesta de condicions de vida* de l'Institut Nacional d'Estadística: un avenç d'un punt percentual des de 2009.

Una democràcia que segueix validant vergonyosament, més de 30 anys després de la mort del dictador, totes les sentències pronunciades pels tribunals repressius de la dictadura contra aquells i aquelles que lluitaven per unes llibertats que avui són sarcàsticament constitucionals.

Gràcies, sr. Zapatero, per anar-se'n tan satisfet, d'haver aprovat aquesta covarda llei, la de Memòria Històrica, que ni tan sols no ha servit per anul·lar les sentències del president català Lluís Companys i del poeta Miguel Hernández. Aquesta llei tan infame que ha introduït i legalitzat la discriminació en establir, entre les víctimes del franquisme, dues categories, en concedir a les famílies de les que van perdre la vida des de 1936 fins a 1968 una reparació

JULIA ABALDE

d'una suma 14 vegades inferior a la concedida a les famílies de les que la van perdre després de 1968 i fins a 1978.

Una llei que tampoc no ha servit per "transformar" la basílica del Valle de los Caídos en l'espai que van dir seria de "reconciliació en el millor esperit de la Transició", ja que la comissió d'experts nomenada pel seu govern ha decidit lliurar, després del 20-N, l'"informe" que havia d'estar enllestit aquest mes. Una més de les

És una llei que ha legalitzat la discriminació, ja que ha establert dues categories de víctimes del franquisme

seves covardies... Així, Franco segueix i seguirà al Valle de los Caídos, ja que no serà Rajoy qui decideixi realitzar tal exhumació.

Però el summum de la covardia i de la hipocresia és la forma vergonyosa com han actuat amb Stuart

Christie. Sí, aquest represaliat pel franquisme a qui -com vostè sap- se li va comunicar l'1 de desembre de 2009, per carta de l'Oficina per a les Víctimes de la Guerra Civil i de la Dictadura (OVGCD), que el seu expedient estava "complet" i que no se li "requeriria més documentació (el fet al·legat és la presó i està justificada)", a més de precisar-li que "el termini per adoptar una resolució acaba el 10 de gener de 2010, per la qual cosa ha d'esperar a rebre la corresponent notificació", sense que a dia d'avui -gairebé dos anys després- hagi rebut tal "notificació".

Sí, sr. Zapatero, el summum de la covardia i de la hipocresia perquè ni vostè, ni la vicepresidenta M. Teresa Fernández de la Vega, ni el vicepresident Alfredo Pérez Rubalcaba, ni el ministre de Presidència Ramón Jáuregui no es van atrevir a respondre les cartes d'Stuart Christie, en les que els demanava una explicació i la seva intervenció per l'irresponsable i estrany comportament de l'OVGCD. Però van servir-se de Carlos García de Andoín, director adjunt del Gabinet del Ministre de Presidència, per comunicar-li, el 7 de febrer de 2011, que

els havien informat des del Ministeri de Justícia "que, efectivament, estan demanant documentació sobre això per procedir a realitzar la resolució a la seva petició", a més d'incitar-lo a confiar "que en pròximes dates se li comunicaria, com és el procedir habitual en aquests casos".

I què ha passat des d'aquesta data, sr. Zapatero, se li ha comunicat a Stuart Christie "la resolució de la seva petició"? Vostè sap que no, que, com en el cas del Valle de los Caídos, vostès han decidit deixar també aquest "cas" a mans del govern que surti del 20-N (és a dir, de Rajoy i el seu partit). I això malgrat que, en el "cas" d'Stuart Christie, està provat que va ser represaliat pel franquisme, com ho testimonia la premsa de l'època de la seva detenció, el 1964, i tots els documents del consell de guerra i carceraris fins al seu indult el 1967. Documents tots en possessió de l'OVGCD.

Són les canallades amb les víctimes de la repressió franquista les que els passaran factura el dia de les eleccions

Sr. Zapatero, per què Stuart Christie no ha rebut encara la certificació del Ministeri de Justícia? Quina raó hi ha per deixar aquest cas per a després de les eleccions? Per què deixar-lo a les mans del senyor Rajoy? Si és per càlcul lectoral, s'equivocuen. Al contrari, són aquestes canallades amb les víctimes de la repressió franquista, com les comeses amb els treballadors, les que els passaran factura el 20-N. Gràcies, doncs, senyor Zapatero, per tot el que vostè, els seus governs i el seu partit han fet en aquestes dues legislatures perquè la dreta franquista pugui continuar sense complexos la seva descarada política antisocial i la seva covarda i infame "rehabilitació" de les víctimes del franquisme.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La funció social dels solars urbans

Jordi Soler, Barcelona

Sovint veiem als nostres barris, i el meu, Sants, n'és exemple, solars de propietat privada abandonats, infestats de males herbes i amb alguna tanca fent referència a alguna remota operació immobiliària ajornada *sine die* per la crisi. Al mateix temps, en molts llocs vivim atapeïts en carrers i voreres sense lluc per aparcar o sense zones verdes on dur els nostres avis o els nostres fills. Proposo que l'Ajuntament faci les accions necessàries per arribar a acords amb les immobiliàries propietàries d'aquests solars per a que es puguin fer servir a precari fins que es reactivin les teòriques obres previstes, fent, per exemple, zones verdes d'aparcament o arranjant jardins provisionals. D'aquesta manera, recuperarien en part i per un temps una funció social en servei del barri. Ningú hi perd i tothom hi guanya.

Per una atenció primària de qualitat

Isabel Carné Masllorens, Cardedeu

Com a professional de la medicina i amb exercici en l'àmbit de l'atenció primària, veig amb creixent preocupació el fet que les empreses que gestionen la sanitat pública a Catalunya pressionen el personal d'infermeria perquè assumeixin funcions que, fins ara, eren responsabilitat del metge, i per a les quals s'exigia una formació de 10 anys. Aquestes empreses consideren que amb la titulació d'infermeria i uns cursos *on line* sobre "auscultació cardiorespiratòria" ja s'està capacitat per exercir la medicina. Em pregunto: l'administració és qui ha de lliurar títols? O és la universitat? Aquesta és la solució a la falta de metges? A Catalunya, la ràtio de metge per habitant és de les més altes d'Europa, però falten professionals segurament perquè la freqüentació és excessiva. Crec que en aquest debat ha de participar-hi el ciutadà que paga els seus impostos per ser atès a l'atenció primària, tant pel metge com per la infermera. Qui posarà seny en tot això?

Cal més arbitratge social

Josep M. Loste, Portbou

Les fredes estadístiques assenyalen que 50 famílies al dia es queden sense casa a Catalunya com a conseqüència de desnonaments o execucions d'hipoteques fets per les entitats financeres. El pitjor de tots aquests clars atemptats contra la dignitat humana és que una gran quantitat de famílies es queda en situació d'exclusió social dura i pura, en ser, l'habitatge hipotecat, el seu únic habitatge habitual. Abans que s'arribi a produir un desnonament s'haurien esgotat tots els mitjans de diàleg entre les parts a través de la concessió d'una moratòria, la negociació extrajudicial del préstec hipotecari i, fins i tot, a través de la mediació social amb la intervenció dels mateixos serveis municipals i de la Generalitat. D'altra banda, la solidaritat social es fa cada vegada més necessària en aquests casos i, en la majoria de les ocasions, no existeix.

. EDITORIAL

Estirem de la manta

Cada dia que passa queda més clar que una de les clàusules no escrites de l'oasi català era la màxima de no estirar de la manta de les corrupcions de l'oposició. Aquesta va ser la metàfora d'un dels episodis més sonats: el 3%. Quan el president Pasqual Maragall va acusar l'antic equip executiu de CiU a la Generalitat de pràctiques il·legals mitjançant suborns a empresaris, una veritable mar de fons va passar per despatxos del PSC i CiU amb l'objectiu de tancar les boques massa obertes i silenciar els tambors de guerra que ressonaven a l'horitzó. El president Pujol també va rubricar aquesta manera de fer amb l'avertència de que tots plegats prendríem mal en referència al pou sense fons de corrupció vinculada a Felix Millet i el Palau de la

Música. El relleu convergent al capdavant de la Diputació de Barcelona després de 30 anys de regnat socialista està posant sobre la taula un modus operandi similar. Les pràctiques irregulars, com la creació de sobresous no ajustats a dret, han sortit a la llum amb el que ja es coneix com a cas de les "motxilles de la Diputació", uns complements salarials que rebien durant tota una dècada funcionaris que tot apunta són alts càrrecs de la institució. L'arribada de CiU però ja ha deixat una taca sospitosa: 7 nomenaments a dit de càrrecs polítics. Paradoxa: la sociovergència es fa palpable. Però no en el camp de l'acord parlamentari, sinó en el vast terreny de silenci que amaguen encara les proves d'una corrupció, cada cop més al descobert.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Partitocaixa

Xavi Martí
directa@setmanaridirecta.info

La crisi ha posat de manifest que molts ajuntaments van estirar més el braç que la màniga quan hi havia *bonança econòmica*, ja que s'han construït equipaments municipals faraònics i, en molts casos, completament innecessaris. És el cas d'Anglès, municipi de 5.500 habitants que presenta un endeutament del 220% i on es va fer una biblioteca que està tancada i que va costar 800.000 euros. A Seva (un poble de 3.300 habitants), es va projectar un teatre que va costar 4,6 milions d'euros i, a Blanes, es va construir una ciutat esportiva de 30 milions que comporta un cost de manteniment d'un milió anual. L'exemple més paradigmàtic,

però, és el de Corbins, ja que el seu ajuntament, que compta amb un pressupost anual d'un milió d'euros, va construir i fer realitat un teatre que va costar dos milions. Tot això ha provocat que aquests ajuntaments no tinguin diners per fer front als crèdits contractats per fer les obres i per mantenir aquests equipaments i que, davant d'aquesta conjuntura, retallin serveis bàsics per pagar les hipoteques.

Aquests fets posen sobre la taula una realitat que és perversa, amb alcaldes i presidents que actuen com a monarques absoluts als seus feus. La classe política gestiona els diners de tothom, però no és conscient que les caixes dels ajuntaments i de les administracions supramunicipals no pertanyen als partits polítics, sinó que són una eina

que ha de vetllar pel benestar de tota la població. Ens trobem davant d'una classe política que, a la pràctica, gestiona els pressupostos públics en funció dels seus càlculs electorals, que es pensa que un cop han guanyat les eleccions poden fer i desfer sense pensar en les necessitats reals de les persones. Es tracta d'una forma de fer política efectista: construir un gran poliesportiu dona més prestigi, bona imatge i vots que no pas posar remei a problemàtiques socials com la manca de feina o l'accés a un habitatge digne. I no cal ser llicenciat en Econòmiques per veure que si tinc cinc no en puc gastar vuit: torna a guanyar la banca, tornen a guanyar les caixes dels partits, amb l'ombra allargada de les comissions.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana us volem informar que ja podeu introduir vosaltres mateixos els vostres actes a l'Agenda de la web de la DIRECTA. És molt senzill, ja que només heu de clicar al link "Afegeix el teu esdeveniment", que trobareu a la columna dreta de la pàgina web, a sota de la portada de la setmana. Un cop allà, només heu d'omplir el senzill formulari que hi ha i incloure un cartell, si en teniu. I ja estarà fet. L'acte que introduïu no es penjarà automàticament a la web, quedarà pendent de l'aprovació per part nostra. Aquest pas és inevitable per eludir trolls, spams i altres fenòmens d'Internet. Però no patiu, ja que fem un seguiment molt exhaustiu de la web i aprovem els actes molt ràpidament un cop els heu introduït. Per descomptat, podeu fer-nos totes les suggerències que vulgueu, sobre l'Agenda, sobre la web o sobre el projecte en general. Gràcies per tot i fins la propera setmana. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar publicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciator.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Il·lustració | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés **FOTOGRAFIA:** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ:** Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** Lèlia Becana **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 8

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: teresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Les eleccions del descontent popular | PÀGINES 8 i 9

Retallades i saturació a Bellvitge | PÀG. 10

La Rambla de Barcelona és un aparador turístic | PÀG. 11

Les activitats del Correllengua 2011 | PÀG. 12

ILLES BALEARS · L'AVANTPROJECTE D'INVERSIONS ELIMINA UN 25% DEL FONDS PER AL SERVEI D'OCCUPACIÓ

El Govern balear continua retallant tot i tenir un pressupost de 291 milions més

L'executiu de Bauzá estalvia en bolquers per a persones discapacitades mentre paga deu milions a la constructora Acciona perquè continuï les obres del Palau de Congressos de Palma

Enric Borràs Abelló
redaccio@setmanaridirecta.info

Encara que el pressupost del Govern de les Illes Balears per al 2012 creix un 8,58% respecte de l'últim que es va aprovar, el de 2010, l'equip del president José Ramón Bauzá continuarà retallant. I les reduccions pressupostàries se sumaran a les que ja es van aplicar amb el Pla de Sanejament del mes de juliol, de 380 milions d'euros. Bauzá argumenta que un de cada cinc euros dels que ingressi l'any que ve hauran de ser per als bancs, però algunes veus del govern anterior discrepen d'aquests comptes. A més, tot i que l'executiu de Bauzá estalvia fins i tot en els bolquers per a persones discapacitades, sí que ha pagat deu milions d'euros a la constructora Acciona perquè continuï les obres del Palau de Congressos de Palma.

Durant l'acte inaugural del nou curs de la UIB, Bauzá (centre) va ser interromput amb crits en defensa del català i de l'educació

Les antigues direccions generals de Cultura i Política Lingüística perden un 84% del pressupost d'inversions

De l'avantprojecte del nou pressupost, per ara, només se'n coneixen les xifres generals i la partida d'inversions. Amb tot, el vicepresident econòmic, Josep Ignasi Aguiló, es va afanyar a dir que, dels 3.675 milions d'euros que es preveuen gastar l'any que ve, 567 milions es desti-

naran a pagar deutes amb els bancs i 212,4 milions a pagar interessos dels crèdits pendents. L'anterior conseller d'Economia, Carles Manera, assegura que no entén aquestes xifres i es pregunta com pot ser que s'hagi duplicat la quantitat que s'ha de pagar en interessos respecte a l'any 2010 si el deute amb els bancs no s'ha duplicat.

Tot i que els detalls no se sabran fins que es presentin els pressupostos al parlament, de l'avantprojecte d'inversions, se'n pot extreure que el Servei d'Ocupació de les Illes Balears (SOIB) perdrà un 25% del pressupost -1,3 milions- respecte de 2010, tot i que ara hi ha 5.241 aturades més que quan es van fer aquells pressu-

posts. A més, les antigues direccions generals de Cultura i Política Lingüística, ara unificades, perden un 84% del pressupost d'inversions, 4,86 milions d'euros. També es retallen 60.660 euros de l'Institut Balear de la Dona i, a l'avantprojecte d'inversions, també hi consta una reducció de dos terços del programa per a emergències i de més de la meitat del fons per a ajuda a les víctimes del delictes. Amb tot, el programa Actuació de policies creix en 306.965 euros. I això que les Illes Balears no tenen policia autonòmica.

Tot i les reduccions que encara han d'arribar, la població ja ha començat a notar els efectes de les

retallades que s'han fet fins ara. La sanitat pública ha rebut algunes de les conseqüències més directes. El setembre, es va saber que les llistes d'espera per operar-se s'han disparat. La mitjana del temps d'espera, ara, és de 69,49 dies, divuit dies més que fa sis mesos. En conseqüència, també ha augmentat la quantitat de gent a les llistes. El mes de setembre, hi havia 13.723 malaltes esperant una intervenció, 1.730 més que mig any abans. També hi havia 14.04 persones més a la cua per una visita a l'especialista. Tot aquest augment es deu, en bona part, a la restricció d'horaris i hores extra. Però, en l'àmbit de la sanitat, fins i tot s'ha retallat en bolquers per a persones

discapacitades de menys de 21 anys. Ara, hauran de comprar els bolquers amb recepta mèdica i en pagaran el 40%. Els més grans d'aquesta edat tenen accés a una pensió per incapacitat total que els inclou.

Món associatiu: en peu de guerra
Les retallades del govern de Bauzá han revoltat les entitats i el teixit associatiu. El mes passat, es van organitzar per crear el Consell de la Societat Civil de Mallorca, que ha convocat una manifestació a Palma el dissabte 12 de novembre. El Consell està format per 36 entitats, entre les quals hi ha sindicats, el col·lectiu ecologista GOB, l'Obra Cultural Balear, el Lobby de Dones, Unió de Pagesos i el Gremi de Llibreters.

Sota el lema *Pels nostres drets, proud de retallades*, la manifestació, que començarà a les 6 de la tarda a la plaça d'Espanya, serà la primera gran protesta transversal en contra de les reduccions pressupostàries del Govern balear.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · ELS SONDEJOS ATORGUEN UNA MAJORIA ABSOLUTA ÀMPLIA AL PP

Tots els agents socials es mobilitzen de cara al 20-N

Marc Rude

redaccio@setmanaridirecta.info

Es sondejos apunten que el PP aconseguirà una majoria absoluta aclaparadora a les properes eleccions generals del 20 de novembre. L'enquesta preelectoral elaborada pel Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS), que acostuma a ser favorable al partit que governa, atorga entre 190 i 195 escons al Partit Popular; la majoria absoluta se situa als 176. El PSOE podria obtenir els seus pitjors resultats des de la transició i obtenir entre 116 i 121 butaques.

Les eleccions se celebraran en un context electoral marcat per la crisi econòmica i per un descontent popular molt estès vers una classe política molt desgastada, castigada per innombrables casos de corrupció, amb una incapacitat demostrada a l'hora d'afrontar la crisi i que cada cop és més manifestament dependent dels imperatius del gran capital internacional. Recordem que, el 17 de novembre, s'ha convocat una vaga general al sector de l'ensenyament i també es preveu que el moviment del 15-M torni a emprendre mobilitzacions massives de cara al nou ritual electoral.

No hi ha gaire dubtes que els dictàmens de Merkel i Sarkozy continuaran marcant les polítiques en matèria econòmica

Guanyi qui guanyi, no hi ha gaire dubtes que els dictàmens de l'eix francoalemany d'Angela Merkel i Nicolas Sarkozy continuaran decidint les polítiques en matèria econòmica. El PP i el PSOE ho saben i esperen que passin les eleccions per posar sobre la taula les previsible retallades. En una campanya de baixa intensitat, Mariano Rajoy juga a no cometre cap errada, mentre que el PSOE de Rubalcaba -que ja ha desat Zapatero a l'armari- ha estat incapaç d'articular cap projecte creïble i s'ha vist obligat a recórrer als vells elefants com Felipe González o Alfonso Guerra per portar alguna cara coneguda als mitjans. Per la seva banda, Duran i Lleida (CiU) ha centrat la seva campanya al voltant del tema del dèficit fiscal català i ha esdevingut el portaveu d'un sector del catalanisme que sembla

ORIOL CLAVERA

Manifestants s'encaren a Ricard Gomà, regidor de Barcelona, abans d'un acte electoral del seu partit, ICV, el 8 de novembre

Prop de 100 persones es van concentrar davant del recinte de Castelldefels on el PP va inaugurar la campanya el 3 de novembre

ser-ho, principalment, per motius econòmics.

L'esquerra parlamentària

Probablement, Izquierda Unida (IU) es beneficiarà d'un electorat descontent per la girada a la dreta i l'incompliment de promeses per part del PSOE. La coalició de Cayo Lara (PCE) podria obtenir vuit escons, tot i que continuarà fortament perjudicada pel sistema electoral. Recordem que, actualment, IU és la tercera força més votada a

l'Estat (3,77%), però només té dos escons, mentre que CiU, que té menys vots (3,03%), en té deu. En aquesta ocasió, també s'incorporarà a la coalició la Chunta Aragonesa (CHA), que l'any passat va veure morir el que va ser el seu congressista més emblemàtic, José Antonio Labordeta.

La formació ecologista Equo (nom format a través de les paraules ecologia i equitat), creada recentment, es presentarà per primer cop a les eleccions generals.

ICV ha declarat públicament la seva simpatia per Equo i s'hi presentarà en coalició a les properes eleccions europees. No obstant això, en aquests comicis, ha decidit continuar presentant-se conjuntament amb Esquerra Unida i Alternativa (EUiA), federació catalana d'IU, tot i que aquest apropament ha accentuat les tensions dins la coalició.

Un dels elements més interessants d'aquestes eleccions pot ser el retorn de l'esquerra *abertzale*,

sense representació al Congrés des de 1996 -amb l'excepció d'Eusko Alkartasuna (EA), que va tenir un escó entre 2000 i 2008. Amaiur agrupa les candidatures d'Aralar, EA, Alternativa i les formacions il·legalitzades, les candidates de les quals continuen obligades a presentar-se com a independents. Un increment del vot *abertzale* també aniria en detriment de la dreta nacionalista del PNB, que podria veure reduïda la seva representació de sis a tres escons. Pel que fa a l'independentisme parlamentari català, les enquestes apunten que ERC -que es presenta en coalició amb Reagrupament- mantindrà els tres escons que té actualment.

Partits extraparlamentaris

Entre les llistes que no s'espera que obtinguin escó, a les quatre províncies catalanes, es presenten formacions molt variades. Algunes de les més rellevants són partits centrats en una sola temàtica (*single-issue parties*), com els sectors animalistes del PACMA o Pirates de Catalunya (Partido Pirata). Com és habitual, també són destacables les candidatures comunistes, especialment la coalició d'arrels trotskistes formada per Revolta Global, Izquierda Anticapitalista, Lluita Internacionalista i els Verds de la comunitat autònoma de Madrid, que a Catalunya es presenta amb el nom d'Anticapitalistes. Un altre grup comunista que es presentarà a les quatre circumscripcions és el Partit Comunista del Poble de Catalunya (PCPC, marxista-leninista), mentre que el Partit Obrer Socialista Internacionalista (POSI, trotskista) només serà a les llistes per Barcelona. També trobarem les candidatures d'Escons en Blanc -que aspira a canalitzar el vot blanc i deixarà l'escó buit en cas de sortir escollit- o del Partit Republicà d'Esquerres, adherit a Izquierda Republicana, la històrica formació de Manuel Azaña. L'innovador Partit Abre Tus Ojos (P.A.T.O.) vol ridiculitzar el sistema a través de la ironia electoral i convida a enganxar un moc a la papeleta a través de la seva web.

Es recomana coneixement de causa a l'hora de votar la Unificación Comunista de España (UCE), un grup nacionalista espanyol, oficialment considerat com una secta, que a les passades eleccions va demanar el vot pel partit de Rosa Díez, Unión Progreso y Democracia (UpyD), formació que també presenta candidatures a tot Catalunya. En aquesta ocasió, a Catalunya, no s'han presentat llistes

, així està el pati

fangistes ni neonazis; probablement, les seves votants es decantaran per Josep Anglada (PxC), que tot i que no s'espera que obtingui representació, ja fa temps que ha començat la campanya, motiu pel qual les seves activitats poden tornar a crear malestar aquestes setmanes. Per contrarestar la influència feixista, també augmenta la feina de la plataforma Unitat Contra el Feixisme (UCF), que ha convocat una manifestació el dia 13 de novembre a la plaça de Catalunya a partir de la 1 del migdia.

La CNT, la CGT i la CUP defensen l'abstenció activa i el 15-M no s'ha decantat per cap opció concreta

Vot blanc, vot nul...

El vot blanc s'acostuma a entendre com un vot que pretén mostrar desacord amb les candidatures presentades, però que manté la confiança en el sistema representatiu. A nivell tècnic, però, sovint té un efecte no desitjat, ja que, com que es comptabilitza com un vot vàlid, el percentatge de vots que necessita un partit per obtenir escó (l'índex electoral) puja i, per tant, beneficia els partits majoritaris perquè dificulta que els grups més petits siguin representats. La conseqüència lògica del vot blanc seria que aquestes paperetes es transformessin en escons buits, però això no està previst a l'ordenament actual. La candidatura Escons en Blanc seria l'opció més adequada en aquesta direcció. El vot nul, resultat de manipular la papereta o introduir altres objectes o missatges escrits al sobre, pot provenir d'un error per desconeixement del funcionament del sistema de vot, però normalment també es fa en clau de crítica al sistema. El vot nul no perjudica les opcions minoritàries, ja que no es compta com un vot vàlid.

Abstenció activa

L'abstenció activa ha estat l'opció que han defensat tradicionalment

els corrents anarquistes i llibertaris. Així mateix, la CNT i la CGT ja han començat a fer campanya per aquesta opció. El Secretariat Permanent del Comitè Central de la CNT va emetre un comunicat, el dimecres 2 de novembre, on expressava que "el repte que enfrontem és el de crear una estructura social que ens permeti alliberar-nos del sistema capitalista i això és una tasca que no pot assumir cap mena de govern". La CGT també es va posicionar en aquest sentit i, el 3 de novembre, va afirmar que "abstenir-se el 20-N és el millor referèndum per no legitimar una situació insostenible com l'actual".

La CUP va anunciar, el divendres 4, que també defensarà l'abstenció activa a les generals perquè es nega a participar a les institucions d'un Estat espanyol que "no és reformable". La formació independentista va manifestar que "prefereix denunciar la situació política actual d'opressió nacional, crisi socioeconòmica i crisi del mateix sistema de representació" que participar en unes eleccions de "dubtosa utilitat".

El moviment del 15-M ha apel·lat a la llibertat de consciència de cadascú a l'hora de decidir el seu vot

El moviment del 15-M ha apel·lat a la llibertat de consciència de cadascú a l'hora de decidir el seu vot i no s'ha decantat públicament per cap opció concreta, tot i que algunes assemblees locals de diferents punts de l'Estat també han demanat l'abstenció activa. Pel seu discurs i les seves consignes -*No ens representen*-, el vot indignat possiblement anirà a parar a l'abstenció, el vot blanc o nul, els partits extraparlamentaris o, en menor mesura, l'esquerra parlamentària. D'altra banda, el 15-M empenirà una mobilització popular creixent de cara a la cita electoral.

CATALUNYA · INFORME DE LA CNT A L'OFICINA ANTIFRAU

La Generalitat va fer concessions irregulars a T-Systems i Indra

L'agost de 2011 la CNT es va concentrar a les portes del Departament de Territori i Sostenibilitat per denunciar irregularitats

Silvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

El sindicat CNT va presentar una denúncia a l'Oficina Antifrau de Catalunya, el 7 de novembre, perquè s'investiguin les irregularitats existents en la concessió de nombrosos programes i serveis vinculats a empreses de tecnologia informàtica per part de la Generalitat de Catalunya. Segons s'explica a la documentació aportada a aquest organisme del Parlament de Catalunya que s'encarrega de la investigació dels casos de corrupció dins de l'administració catalana, polítics com Xavier Trias (actual

Diferents empreses beneficiàries han anat de la mà amb els interessos la cúpula directiva del CTTI

alcalde de Barcelona) o Josep Maria Vila i Redons (actual president del Consorci Parc de Salut Mar) van impulsar, fa 27 anys, un model d'inversió pública per a les noves Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) basat en el lucre de grans empreses privades com T-Systems o Indra. En concret, afirmen que, avui dia, l'únic que ha canviat des de la creació del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya (CIGESA, primer organisme públic i català en desenvolupar les telecomunicacions) són els personatges que

"controlen i s'aprofiten d'una despesa pública que s'ha multiplicat per deu els darrers deu anys, fins arribar als 300 milions d'euros anuals".

El sector de la informàtica i les telecomunicacions es va impulsar per primer cop des de la Generalitat l'any 1983 amb la creació CIGESA, una empresa pública que es va privatitzar l'any 1998 mitjançant la rúbrica de Xavier Trias, en aquells moments conseller de la Presidència (conselleria on s'integrava CIGESA) i de Josep Maria Vila i Redons, llavors president del Consell de CIGESA. El resultat d'aquest procés va ser l'externalització del servei, que va passar a ser gestionat per Debis (empresa que, segons el comitè d'empresa de CIGESA, està relacionada amb familiars del president Jordi Pujol i que, més tard, s'integrarà a l'empresa T-Systems), la creació d'una nova empresa pública integrada exclusivament per càrrecs directors i gestors i una secretaria des d'on dirigir la direcció política de l'àmbit informàtic, anomenada Comissionat per a la Societat de la Informació (CSI), associada al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat (CTTI).

Contractacions directes i no públiques

La CNT conclou que, des de la privatització de CIGESA, diferents empreses beneficiàries com Debis, en primer moment, T-Systems o Indra han anat de la mà amb els interessos la cúpula directiva del CTTI, sovint relacionada amb aquestes empreses. La dinàmica de contractacions i sub-

contractacions de projectes informàtics directes, no públiques i sense concurs a altres empreses prèviament decidides pel CTTI ha esdevingut la fórmula màgica per evitar la competència d'altres empreses i perquè l'empresa T-Systems s'embutxaqués milions d'euros en qualitat d'intermediària. Un exemple va ser la despesa de T-Systems de 56 milions d'euros públics en subcontractacions a altres empreses per desenvolupar el projecte d'Administració Oberta de Catalunya (AOC) l'any 2003, o l'assignació a Indra -que segons la denúncia a Antifrau va ser irregular i sense concurs públic- del projecte de la consulta de la Diagonal.

Polítics enriquits i treballadores precàries

Paral·lelament a l'enriquiment de grans companyies com T-Systems o Indra, alguns alts càrrecs públics també n'han recollit els seus fruits i han cobrat indemnitzacions per cessió de càrrec amb més anys d'antiguitat que els reals o amb retribucions extres de fins a 40.000 euros, en el cas del director gerent de CTTI, Jordi Bosch, per haver assolit uns objectius extra no pactats al seu contracte. Per contra, les treballadores continuen sent la part perjudicada d'aquestes maniobres. Mentre la majoria de personal del CTTI està subcontractat de manera temporal i totalment irregular (tal com denunciava l'any 2010 l'actual secretària d'Administració i Funció Pública, Pilar Pifarré) les condicions laborals del personal subcontractat han empitjorat, fins al punt que una tècnica de sistemes, a tall d'exemple, cobra menys que fa tretze anys.

> Por de la dreta

L'Estat espanyol, hi ha un sector important de l'electorat d'esquerra que tradicionalment ha estat disposat a votar el PSOE, tot i no identificar-se amb aquest partit, per evitar una eventual victòria de la dreta. Aquest efecte, conegut com a *vot útil o estratègic* va ser decisiu, per exemple, a les eleccions de 2004, on la perspectiva d'una nova victòria del PP va fer guanyar les eleccions a Zapatero. El partit de Rubalcaba n'és conscient i sovint enfoca les seves campanyes per captar aquest vot anti-PP. El gir a la dreta que ha fet el PSOE, però, retornaria aquests vots al seu destí original, és a dir, l'esquerra, el vot blanc, el nul i l'abstenció. Una pancarta del 15-M descriu aquesta tendència a la perfecció: "Votàvem els que ens feien fàstic perquè no guanyessin els que ens feien por".

, així està el pati

CATALUNYA · “A BELLVITGE, S'ESTÀ FENT UN EDIFICI QUE HA COSTAT 70 MILIONS DE L'ERARI PÚBLIC I QUE ES DESTINARÀ A LA PRIVADA”

“Boi Ruiz està dissenyant una estratègia que passa per l'eugenèsia econòmica”

A l'Hospital de Bellvitge, un dels centres de referència de la sanitat catalana, fa 34 setmanes que tallen la Gran Via per protestar contra les retallades que estan afectant l'hospital i que estan portant la plantilla del centre a una situació límit. Es preveu que algunes de les retallades seran indefinides i han afectat a una UCI, al servei de desintoxicació, a set quiròfons i a una cinquantena de llits. Aquestes retallades també suposen una sobrecàrrega de feina pel personal. Parlem amb Paloma de Lacalle, infermera i membre de la CGT a la Junta de Personal, perquè ens expliqui la visió de les treballadores de la sanitat.

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Quina és la situació actual de les treballadores a l'hospital?

Les treballadores de l'hospital estem cansades, fartes i amoïnades pel futur que ens espera. A Bellvitge, hi ha una saturació pel que fa a les usuàries i una sobrecàrrega de feina pel que fa a les treballadores. Durant l'estiu, la saturació ha augmentat i faltaven entre 35 i 40 llits diaris per poder cobrir la gent que ho necessitava. En moments puntuals, fins i tot hem hagut d'obrir alguna unitat que ja estava tancada perquè el temps d'espera era altíssim. També hem de tenir en compte que, a l'estiu, s'han fet 700 contractes eventuais menys (és una aproximació, ja que la direcció no ofereix cap informació al respecte); la gran majoria d'aquests contractes són mensuals i, per tant, la gent no sap si tornarà a treballar el mes següent. També hi ha companyes que les criden el mateix dia per anar a treballar per unes hores o un dia.

La redistribució de la feina també us afecta?

Sí, és clar. Abans, els malalts que hi havia eren d'una única especialitat o molt semblants entre elles. Ara, les infermeres tenim més malalts (la ràtio ha pujat fins a deu-catorze pacients per infermera) i, a més, poden ser de qualsevol especialitat, cosa que fa que no puguem saber de tot. També han passat a planta les persones que haurien d'estar en habitacions especialitzades ja que necessiten moltes més atencions i nosaltres no donem a l'abast.

“Volien col·locar una pacient a la sala de la persona que s'estava morint”

Quins són els casos més greus que t'has trobat?

Hem arribat a casos surrealistes. Per exemple, fa unes setmanes, va arribar un pacient a planta amb pauta d'agonia, cosa que vol dir que està a les darreres hores de la seva

vida. Normalment, ubiqüem aquesta gent en una habitació sola perquè la família pugui fer el dol tranquil·lament i amb intimitat. Al cap d'una estona, una persona va venir per un trasplantament hepàtic i, com que no hi havia lloc, el volien col·locar a la sala del pacient agonitzant (que, a més, era la planta de neurologia). Davant d'aquesta burrada, vam haver de fer l'impossible per reubicar el pacient del trasplantament en una altra habitació. Tampoc no s'ha respectat el protocol de Marsa (un bacteri que es contagia molt ràpidament si no hi ha un control higiènic estricte), que estableix que les pacients amb aquesta malaltia s'han d'aïllar. Fa un temps, van posar en aïllament un malalt de Marsa i un altre social (aquell que és aïllat per raons de comportament), cosa que vulnera clarament la prevenció d'aquesta malaltia, que és molt freqüent als hospitals.

“Crec que el que està passant és un robatori perquè, a Catalunya, la sanitat pública funcionava molt bé”

Tot això crea desconcert entre les usuàries?

És clar i, a més, les treballadores, tot i estar completament en contra de les retallades, hem de donar la cara davant els pacients per tot aquest desgavell. Ara, s'estan derivant molts malalts a d'altres hospitals; amb els malalts de neurologia, hi ha l'ordre de portar-los a l'Hospital de Sant Joan Despí. A d'altres, els porten a la Creu Roja, tot i que, si algun familiar es queixa, no se la trasllada. Suposadament, la Seguretat Social ha de ser igual per a tothom, però, pel que es veu, només apliquen les ordres si no et queixes. El personal mèdic ens hauriem de declarar insumisos a aquest tipus d'ordres.

Tot i així, a Bellvitge, hi ha hagut mobilitzacions des del principi.

La mobilització principal és el tall setmanal de la Gran Via, que vam

ROBERT BONET

començar el 6 d'abril; ja en portem 34. La primera mobilització va ser una concentració de 2.000 treballadores que, espontàniament, va decidir tallar la carretera. Durant els primers dos mesos, la mobilització de les treballadores va ser constant, tot i que l'afluència va anar baixant, pel cansament que generaven tants mesos de protestes i veient que això no canviava la posició del govern. A més, hi ha hagut casos de supervisores que han amenaçat les treballadores perquè no anessin als talls de carretera. Sortosament, aquesta baixada d'a-

fluència s'ha vist compensada per la implicació de les usuàries -que ara són majoria- a les mobilitzacions. Actualment, el tancament del CAP de la Marina ha sumat molta gent a les protestes.

Com veus la situació de les retallades?

Crec que el que està passant és un robatori perquè, a Catalunya, la sanitat pública funcionava molt bé i la privada no podia competir-hi de cap manera. Crec que s'estan apropiant clarament de la pública, que veuen l'oportunitat d'aprofitar unes instal·lacions i una tecnologia perfec-

tes sense haver de construir res més. En aquest sentit, a Bellvitge, s'està construint un edifici que ha costat 70 milions d'euros de l'erari públic i que es preveu que serà destinat al lloguer de la sanitat privada. També s'ha previst que els quiròfons de la segona planta de l'hospital passin a ser un laboratori amb fons privat. Crec que el conseller Ruiz està dissenyant una sanitat pública que passa per l'eugenèsia per nivell econòmic, ja que, si tot continua així, d'aquí uns anys, la gent amb menys recursos tindrà més malalties i hi haurà més morts.

, així està el pati

BARCELONA · UN RECORREGUT DENUNCIA EL MONOCULTIU TURÍSTIC I APUNTA SOLUCIONS PER RECUPERAR EL CARRER

“La Rambla és l'aparador del pitjor del capitalisme neoliberal europeu”

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

“La Rambla ha passat de ser l'últim carrer d'Europa, l'espai i la caixa de ressonància on es reflectien els debats, les protestes i les confrontacions polítiques i socials de l'època moderna, a esdevenir l'aparador del pitjor del capitalisme neoliberal europeu, el traster de la millor botiga del món, el contenidor del mal gust: magatzem dels efectes de l'horterada especulativa i els seus elements més emblemàtics, com el barret mexicà o el mantó de Manila. Qualitat zero, xavacaneria i borratxeria”. Qui s'expressa així és el periodista i documentalista Xavier Montanyà, un dels participants a *Tornem a la Rambla*, un recorregut crític amb la situació que viu l'emblemàtic espai barceloní, organitzat el 5 de novembre pel Col·lectiu Accions Urbanes i l'Associació de Veïns i Veïnes del Barri Gòtic.

L'activitat, que va congrega un centenar de persones, va constar de sis parades al llarg de la Rambla, on diverses ponents van exposar les problemàtiques que s'hi viuen i, en alguns casos, van proposar algunes solucions per tal que la població se'n torni a apropiat. “La Rambla és un espai que intentem evitar en la nostra vida quotidiana, perquè ens hi sentim exclosos”, va apuntar a l'inici un dels organitzadors de la passejada crítica, Albert Sancho. La seva opinió va ser ratificada al final per l'arquitecte Josep Maria Muntaner, per qui aquest carrer “no es recorre, sinó que només es travessa per anar a algun lloc”.

Denuncien l'expulsió d'habitants, la degradació de l'espai públic o l'eliminació de la memòria històrica

El monocultiu turístic de la Rambla i de gran part de Ciutat Vella va ser una denúncia compartida per totes les ponents, que van enumerar els seus efectes perversos: expulsió d'habitants, degradació de l'espai públic, eliminació de la memòria històrica i banalització de la ciutat. “La Rambla és un indret on el que trobem són turis-

L'actual seu del teatre Poliorama va ser la seu del Partit Obrer d'Unificació Marxista

Les assistents portaven cadires per descansar i prendre notes durant el recorregut

tes que es troben amb d'altres turistes, buscant la confirmació del que les guies turístiques els han promès que veurien”, va subratllar l'antropòleg Manuel Delgado, que va lamentar que el que històricament ha estat un escenari d'expressió pública i manifestacions polítiques avui s'hagi convertit en un “mer simulacre, una caricatura patètica i grollera no del que va ser, sinó del que diuen que és i del que volen que sigui”.

La Rambla ha esdevingut, a cop de decisió política, un espai vedat a les marxes de protesta. “Això és un escàndol”, va afegir Delgado, que reivindica el “dret de reclamar que torni a tenir el seu ús històric d'expressió pública”. Xavier Montanyà, de la seva banda, va criticar el “procés de maquillatge que ha fet desaparèixer qualsevol rastre del passat”. Els assassinats del pistolisme, la bomba del Liceu, les barricades de la Guerra Civil, l'enterrament de Durruti, el pas de George Orwell per la ciutat o les morts del Maig del 37 són fets històrics cabdals sense cap presència

a la Rambla de la ciutat de Barcelona. En aquest sentit, el periodista aposta per recordar gràficament alguns d'aquests moments històrics, les dates assenyalades, amb l'objectiu de “dignificar l'espai”.

Exclusió dels sectors més vulnerables

Tradicionalment, al carrer més emblemàtic de Barcelona, tothom hi ha tingut cabuda, però això ha canviat els últims anys, fins al punt que sembla que ara sigui un espai “d'ús exclusiu per als turistes”, en opinió de la investigadora de l'Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans, Cristina Fernández. En canvi, s'ha tornat “exclouent” per a les pràctiques vinculades a la pobresa que històricament s'han desenvolupat a la part baixa del passeig, com el treball sexual o la venda ambulat.

“Sembla que s'assenyali una sèrie de persones que no tenen dret de gaudir i estar presents a l'espai públic perquè se'ls interpreta com a presències molestes”, afegeix Fernández, que denuncia

La ruta va acabar al Port de Barcelona, on va parlar el president de la FAVB Jordi Bonet

que les actuacions policials contra la venda ambulat o les treballadores sexuals no fan altra cosa que incrementar la “vulnerabilitat” d'aquests col·lectius. Aquest procés s'ha accentuat des de l'aprovació, el 2006, de l'ordenança del civisme, una “norma que pretén fomentar i garantir la convivència a cop de multa”. Per Fernández, es tracta de derogar les normes discriminatòries que “castiguen la pobresa i el dissentiment i que fan que l'espai públic sigui exclouent”. Per tant, cal liquidar l'ordenança del civisme.

Troben normes discriminatòries que “castiguen la pobresa i el dissentiment i que fomenten l'exclusió”

El comerç de proximitat ha anat desapareixent del carrer i del seu entorn en benefici de les botigues de records per a turistes, el mateix que ha passat amb el veïnat, que s'ha vist forçat a marxar per “pressions econòmiques i d'in-

teressos”, en opinió del propietari de la llibreria Documenta, Josep Cots. Tot plegat ha anat configurant un “món que no és real, que s'aguanta a base de passavolants i en què els barcelonins, en comptes de lluitar, han decidit arrencar a córrer davant el monocultiu turístic”, afegeix el llibreter.

“Els actuals comerços no beneficien l'economia local, sinó la global”, apunten des del Col·lectiu Punt Sis, dedicat a l'urbanisme des de la perspectiva de gènere. “No s'hauria d'eliminar el teixit comercial de proximitat que encara queda, de manera que poguéssim utilitzar la Rambla com un espai proper per a la gent del barri i com una àrea referencial i identitària per a la resta de barcelonins i catalans”, apunten també. Del que es tracta, en paraules d'una veïna, Maria, és de “reocupar l'espai individualment i col·lectivament per fer-lo nostre de nou”. O dit d'una altra forma, “tot passa per transgredir els usos normatius que s'imposen i donar a la Rambla un ús quotidià, vinculat a les nostres vides”. Potser així, la població barcelonina podrà aspirar a recuperar el carrer, encara que la classe política i l'empresariat no vulguin que deixi de ser un parc temàtic per a turistes.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · LA MANIFESTACIÓ CELEBRADA A LA CAPITAL DEL ROSSELLÓ APLEGA PROP DE 1.000 PERSONES

La ciutat de Perpinyà acull la clausura del Correllengua després de multitud d'actes

Es va 'cridar' contra l'acord que va annexionar la Catalunya Nord a l'Estat francès

Javier Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

El Correllengua, un conjunt d'activitats enfocades a difondre la cultura i la llengua catalanes, va acabar el 5 de novembre a Perpinyà, després d'un any d'actes i convocatòries a més de 300 viles i pobles de parla catalana. Les activitats, que han estat lúdiques i reivindicatives, han incidit especialment en la defensa del català com a llengua vehicular a les escoles.

Després de la celebració de diversos actes a la ciutat, la quinzena edició del Correllengua va finalitzar amb una manifestació que va recórrer els carrers de Perpinyà, seguida de la lectura del manifest del Correllengua, recitat pel representant de la Federació d'Entitats de la Catalunya Nord. A continua-

El manifest de Freixas anima a "conrear l'activisme cultural a través de l'ús de la llengua, llegint-la i parlant-la"

ció, es va fer una marxa de torxes fins al Casc Antic, on les assistents van poder gaudir de la música de Rauxa, Les 100 Grammes de Têtes i At-Versaris. El dilluns 7 de novembre, es va fer l'entrega del Premi Josep de la Trinxera (pagès català que va comandar la revolta contra l'ocupació francesa al Rosselló) i el premi Francesc de Segarra (general repressor de la gent que es va revoltar contra l'ocupació francesa). El primer premi s'entrega a la persona o institució que

ha fet més pel català durant l'any i el segon a qui l'ha atacat més. Aquests actes han constituït la *clausura oficial* del Correllengua, tot i que es faran més activitats a d'altres localitats els pròxims dies. Durant el cap de setmana del 5 i el 6 de novembre, també es van convocar actes a Tarragona, Sabadell, el Vendrell, Ripoll, Vic i Figueres.

El Correllengua ha estat organitzat per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) a Catalunya, per Acció Cultural del País Valencià al territori valencià i per Joves de Mallorca per la Llengua a l'illa balear. Com va explicar el coordinador del Correllengua, Marc Prohom: "Aquest any 2011, el Correllengua s'ha dedicat a l'autor Joan Oliver (Pere Quart). S'han fet lectures de poemes i representacions teatrals en homenatge a l'escriptor". El coordinador també va remarcar la defensa de la llengua i l'esperit crític de l'autor, per això, l'inici del Correllengua 2011 es va fer a Sant Llorenç Savall, lloc d'estiuig i especialment apreciat per l'autor.

Un altre punt comú entre tots els Correllengua és la lectura del manifest. Aquest any, l'autor ha estat el cantautor Cesc Freixas, que li ha posat el títol *Existència i consciència: hi som i sabem que hi volem ser*. En aquest manifest, l'autor ha animat a "conrear l'activisme cultural i lingüístic a través de l'ús de la llengua, llegint-la i parlant-la".

A més d'aquests dos eixos comuns (manifest i homenatges a un autor), el Correllengua també compta amb diferents actes. Se solen fer concerts, visites a llocs simbòlics, excursions, lectures... "Cada associació és lliure de fer les activitats que decideixi i ens podem trobar amb multitud de propostes variades i originals", remarca Prohom. "Aquest any, però, hem augmentat les accions reivindicatives

Un infant porta una pancarta on s'expressa que la Catalunya Nord no forma part de l'Estat francès

arran de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). Normalment, cridem més quan ens toquen de ple. Hem fet multitud de xerrades i de conferències en defensa a l'educació en català per a tothom amb Som escola", apunta el coordinador.

Les bases del Correllengua són clares: normalitzar l'ús de la llengua i promoure el seu ús social, defensar una cultura catalana integradora i innovadora i lluitar pel reconeixement de l'oficialitat del català a tots els llocs on es parla. Amb la convocatòria de totes aquestes activitats, l'organització del Correllengua pretén que la gent

s'acosti a la llengua catalana per trencar prejudicis i per difondre, "com una flama", la cultura i la parla d'un poble.

Acte final a la capital del Rosselló

La manifestació que va recórrer Perpinyà sota el lema *Llengua, cultura i llibertat* va aplegar aproximadament 1.000 persones segons la CAL. Com cada any, la marxa va reivindicar la derogació del Tractat dels Pirineus, signat el 7 de novembre de 1659 per Felip IV sense consultar les Corts ni el poble català. Arran d'aquest acord, la Catalunya del Nord va ser annexionada a l'Estat francès i es van dis-

soldre les institucions catalanes, per tant, es feia una commemoració d'aquest fet per denunciar, segons la Plataforma per a la Dignitat Catalunya Nord, "la injustícia històrica" que va sofrir el poble català. A més, com a la resta d'actes, també es va criticar la resolució del TSJC i es va donar suport al català a les escoles catalanes. Malgrat la pluja que va caure, el recorregut es va poder fer amb normalitat i va comptar amb la presència d'alguns càrrecs polítics com Marta Rovira (Esquerra Republicana de Catalunya) i Uriel Bertran (Solidaritat Catalana per la Independència).

Les discoteques són una forma d'oci que implica gastar diners

Les multisales de cinema, una fórmula importada dels eua, identifiquen oci amb consum

capitalisme. Per tant, el treball remunerat no només és rellevant per les persones, sinó que també ho és pel sistema econòmic, que basa la seva supervivència en el treball i en el consum. En conseqüència, les hores dedicades a la feina condicionen la distribució del nostre temps. Si no tenim feina, la distribució d'aquest temps varia; si en tenim una de més precària, passa el mateix. Així doncs, la dedicació personal a altres esferes de la nostra vida que també construeixen la nostra identitat es veu afectada. Una d'aquestes altres esferes és la que correspon al temps lliure.

El temps lliure està connectat amb els altres temps, tant amb el que dediquem al treball remunerat com amb el que dediquem al reproductiu (cura de la llar i de la família). Existeix una interdependència clara entre ells, que condiciona la distribució de la nostra dedicació a cadascun d'ells i la manera com omplim els minuts. Per exemple, la manca de feina implica una disminució del poder adquisitiu i, per tant, d'accés als recursos, fet que condiciona les possibilitats de cobrir les necessitats personals i familiars. La precarietat laboral porta a fer jornades partides i/o extensives per sots baixos que no només dificulten l'accés als recursos, sinó també la conciliació amb la vida familiar i personal. Però, a què ens referim quan parlem de temps lliure?

Temps lliure i per a l'oci

El temps lliure s'ha analitzat poc en comparació al temps de treball, que ha generat moltes més reflexions. Normalment, el temps lliure es considera secundari i menys útil, fora de la lògica productiva del mercat, però no és menys important que un altre. Des de principis del segle XX, el treball remunerat ha anat perdent protagonisme davant dels nous usos del temps que s'han anat introduint al llarg dels anys. Actualment, el temps no destinat al treball remunerat és un dret universal recollit a diferents articles, del qual no tothom gaudeix en els mateixos termes.

– *“La distribució del temps és desigual en funció de la classe social, entre d'altres variables que defineixen la posició en l'estructura social”*

– El temps lliure és un espai rellevant per a l'articulació de determinades relacions amb altres iguals i porta associada una càrrega vivencial intensa. Tot i que, encara avui, el treball remunerat és eix vertebrador d'identitats molt important, tal com afirma el sociòleg francès Robert Castel, a través dels anys, el temps lliure ha anat adquirint importància com un espai més, altament significatiu.

a la nostra societat, comprar s'ha convertit en una forma d'oci

Durant el temps lliure, s'estableixen les dinàmiques d'oci. Tradicionalment, l'oci ha estat descrit com el temps que resta després de dur a terme el treball remunerat, una visió molt arrelada a la definició de Marx, que parlava de l'oci com el temps destinat a la reproducció de la força de treball (per al manteniment del sistema econòmic capitalista). Però l'oci també es defineix com aquell espai de temps, en principi lliure d'obligacions, que dóna un marge d'autonomia perquè les persones duguin a terme les activitats que desitgen fer, com podria ser descansar o divertir-se, etc. En aquesta línia, la voluntarietat i la lliure elecció també són característiques del temps d'oci.

Les 'tres vuit'

Aquest marge d'autonomia existeix, però hi ha una sèrie de condicionaments socials, polítics, econòmics i culturals que intervenen en la mena de repartiment que es fa d'aquest oci entre la població i en la manera com es viu. Per això resulta rellevant la idea del sociòleg francès Joffre Dumazedier, mort el 2002, que afirmava que l'oci no s'oposa a les obligacions de la vida quotidiana. Segons aquest sociòleg, hi ha una relació entre l'oci i aquestes obligacions. L'oci es practica i es concep dins d'una dialèctica de la vida quotidiana on hi ha interconnexió i interdependència entre tots els elements existents.

Quan s'estableix l'oci com un aspecte oposat al treball remunerat es pensa en la fórmula esbiaixada, homogeneitzadora i exclouent de les anomenades *tres vuit*: vuit hores de treball, vuit hores de descans i vuit hores d'oci. És una fórmula esbiaixada perquè es proposa des d'una òptica que no té en compte les diferències que es produeixen per raons de gènere o de classe social, per exemple. Homogeneitzadora perquè, arran del biaix esmentat, inclou tota la població en un mateix grup. I exclouent perquè no té en compte certs perfils que no entren en aquesta lògica de les tres vuit. En l'actualitat, les dinàmiques laborals, familiars, formatives, etc. dificulten molt tenir vuit hores per treballar, vuit per descansar i vuit per a l'oci. En el cas de les dones, especialment d'aquelles que ocupen les posicions més febles de la societat, la consecució del treball de reproducció, és a dir, el destinat a la cura de les persones i de la llar, limita la disponibilitat del temps dedicat a l'oci.

Així doncs, el temps lliure que dediquem a l'oci no només està supe- ditat a la nostra elecció, sinó també a certs condicionaments de l'entorn social, polític, econòmic i cultural. Així doncs, es pot concebre com una eina per a la reproducció del sistema econòmic imperant o com un espai que pot ser tant improductiu com autofuncional.

Com afecten el temps les desigualtats

El temps lliure és un reflex de les desigualtats socials. La distribució d'aquest temps és desigual en funció de la classe social, del gènere, de l'edat i d'altres variables que defineixen la posició, més o menys feble, que s'ocupa en l'estructura social. És a dir, en l'entramat de relacions que structuren la societat.

La vida es planteja com una carrera de fons per a moltes persones, però no tothom parteix de la mateixa posició inicial. Hi ha qui, per assolir un mateix objectiu, ha de recórrer més distància i dedicar-hi més esforç. Robert Castel situa les persones en tres zones: la zona de cohesió, la zona de vulnerabilitat i la zona d'exclusió. A la zona de cohesió, l'ocupabilitat (la possibilitat de tenir una ocupació) és més elevada i les xarxes de suport i de relació són més estables i sòlides. A la zona de vulnerabilitat, tant l'ocupabilitat com la xarxa de suport i de relació són inestables i fràgils; és fàcil deixar de participar en el mercat laboral o trobar-se amb una xarxa social insuficient o inexistent. A la zona d'exclusió, l'ocupabilitat no existeix i no es compta amb la xarxa de suport; per tant, no es participa en l'economia productiva, amb tot el que això implica en termes de benestar material i simbòlic.

“El ‘carpe diem’ del consum esbojarrat i dels models culturals hegemònics ha apartat altres formes de pensament alternatiu”

Aquesta divisió en tres zones de cohesió es relaciona amb el paper fonamental del treball, però, en funció d'on ens situem, tindrem més o menys accés al temps lliure i gaudirem d'unes tipologies d'oci o d'unes altres. El catedràtic de ciència política de la Universitat Autònoma de Barcelona, Joan Subirats, també parla de la capacitat de crear valor social dins i fora del mercat amb l'adscripció política i de *ciudadania*. Aquest aspecte es relaciona directament amb el temps lliure i també pot ser rellevant per situar les persones a una zona o una altra. Altres elements importants tenen relació amb variables com el gènere, l'edat o la procedència, que també intervenen en els processos d'inclusió o exclusió de les persones dins la societat.

Desigualtats i poder

El fet és que passar d'una zona a una altra és realment fàcil, sobretot tenint en compte la societat de la incertesa, del risc i de la inseguretat en què vivim. I en temps de crisi, això augmenta i, en molts casos, s'assumeix com un fet normalitzat, tal com es feia abans, ja que molta gent ja vivia en situació de crisi molt abans de la crisi actual. Les persones pertanyen a classes socials diferenciades i assumeixen certes creences que justifiquen les desigualtats socials com a justes, naturals i fins i tot normals. I com deia l'economista nord-americà John Kenneth Galbraith, “el que creu la majoria es converteix en veritat, en una realitat acceptada”. Així doncs, les desigualtats socials es naturalitzen i s'individualitzen situacions personals que tenen relació amb causes socials i estructurals. L'esperança és que, davant les mobilitzacions que s'han aixecat

arreu del món, les consciències comencin a despertar.

En tot cas, la crisi es presenta com un problema que té una solució. I, fins ara, aquesta solució es basa en l'aplicació de paquets d'austeritat i en les privatitzacions a països com Grècia, Portugal o el propi Estat espanyol. Unes mesures que, com assenyala Stiglitz, agreugen la situació de pobresa i de vulnerabilitat que es viu en aquests països. Aquesta solució ha fracassat als països de l'Europa de l'Est, a l'Àsia i a l'Amèrica del Sud i és una justificació més de la retallada de drets socials i del desmantellament de l'estat del benestar. El lingüista nord-americà Noam Chomsky assenyala aquest fet com una estratègia de manipulació mediàtica al servei del sistema econòmic. Les retallades que s'estan duent a terme a Catalunya, presentades com a necessàries i inevitables pel govern conservador català, es poden associar a una estratègia més definida, segons Chomsky: l'estratègia de diferir, que consisteix a presentar una decisió poc popular com a necessària i a obtenir l'acceptació pública per una aplicació futura, esperant que tot millori en el futur. Mentrestant, les altres possibilitats queden ocultes davant del conflicte d'interessos existent entre diferents

membres de la societat. Quan certs membres de la societat assoleixen els seus objectius, d'altres perden oportunitats. La finalitat de mantenir les posicions de poder, d'estatus i de privilegi d'uns sectors determinats nega les possibilitats de supervivència de moltes altres persones. L'exemple d'Islàndia s'ha obviat com a alternativa d'actuació davant la catàstrofe econòmica i humana provocada pels bancs i els seus càrrecs dirigents. El fet és que hi ha altres possibilitats amb poca difusió que queden diluïdes. El més greu és que, tal

el banc del temps permet intercanviar temps entre les persones, que es fan serveis mútuament

com afirma l'economista nord-americà Paul Krugman: “(...) el patiment al qual s'enfronten tants ciutadans és innecessari. Si aquesta és una època d'un dolor increïble i d'una societat molt més dura, ha estat per elecció. No havia de ser d'aquesta manera necessàriament”.

Les dinàmiques dominants

Aquest escenari condiona de forma clara el temps lliure i el temps que dediquem a l'oci. El fet és que les dinàmiques d'oci més dominants impliquen el consum de béns i serveis i l'aplicació de les lògiques del mercat. Tot i que existeixen diferents formes de gaudir del temps lliure, hi ha una dimensió econòmica que també ha impregnat aquesta esfera de les nostres vides. Les indústries culturals produeixen materials, estils i significats sota la norma de la rendibilitat econòmica. L'escriptora i periodista canadense Naomi Klein en parla a la seva obra *No Logo*, quan destaca el paper de la publicitat per vendre no solament productes, sinó també estils de vida que, tot seguit, adoptem. El problema és: què fem si ens hem cregut que la millor opció era omplir el nostre temps lliure a partir del consum i la nostra capacitat adquisitiva ja no ens ho permet? De fet, segurament, en molts casos, tampoc no ens ho permetia abans i hem cregut que sí. El mercat ha tingut i té una influència significativa en la manera de viure l'oci. Utilitzant la terminologia del so-

ciòleg polonès Zygmunt Bauman, podem dir que ha creat identitats líquides. És a dir, s'han generat identitats canviants, no estables, subjectes a modes, conjuntures i moments marcats per les lògiques de consum i del mercat. S'han creat necessitats per gaudir del temps lliure d'una manera determinada i s'han obviat possibilitats més minoritàries relacionades amb altres formes d'interacció apartades del consum i del mercat.

“Galeano afirma: ‘Uns no dormen per l'ansietat de tenir les coses que no tenen i d'altres no dormen pel pànic de perdre les coses que tenen’”

El temps lliure esdevé una esfera fonamental en la vida de les persones i en la construcció de les identitats. La recerca d'altres alternatives pot ser un camí necessari per fer persones més lliures i crítiques amb l'entorn on vivim. Les desigualtats socials s'han de combatre des de la consciència, qüestionant les necessitats creades i perdent la por. Eduardo Galeano afirma: “Qui no és presa de la necessitat, és presa de la por: uns no dormen per l'ansietat de tenir les coses que no tenen i d'altres no dormen pel pànic de perdre les coses que tenen”.

un home mira a l'horitzó

Jaume Capdevila: “L’humor és alliberament”

Jaume Capdevila (Berga, 1974), més conegut amb el sobrenom de Kap, publica els seus acudits a *El Triangle* o *El Mundo Deportivo*, entre altres mitjans. Admirador de Perich, defensa el poder de la sàtira com a mètode per fer reflexionar sobre els problemes socials, una eina que domina bé, ja que la fa servir quotidianament. Kap combina aquesta faceta amb l'estudi d'altres autors que, al llarg de la història, s'han dedicat a burxar sobre temes universals, com ara l'anticlericalisme o l'estupidesa de les guerres.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

T'agrada que et defineixin com a ninotaire?

Sí, perquè té una connotació de treball manual. Tot i que faig molta part de la feina amb ordinador, encara m'embruto els dits amb tinta xinesa. El terme *ninotaire* té molt més a veure amb un ofici que no pas la paraula *humorista*, que està molt bé, però potser és massa intel·lectual, té massa pretensions.

Sóc un dels que, en obrir un diari o revista, el primer que busco és la vinyeta per copsar l'actualitat, però també la ideologia del mitjà. Els ninotaires sou els veritables editorialistes?

D'una banda, entenc que és un elogi, però no m'agrada perquè els ninotaires no som la veu ni els propietaris del mitjà, no marquem la seva línia editorial. Al contrari, normalment, som franciradors que anem a la nostra. És a dir, som de les poques persones que estem exemptes de seguir la disciplina de la redacció. Moltes vegades, fins i tot hi ha mitjans que, als editorials i els articles diuen una cosa, però els seus dibuixants en diuen unes altres. S'ha de tenir en compte que l'editorial és un gènere pràcticament oposat al que pretenen els dibuixants, que és no donar cap lliçó a ningú. L'editorial et marca una línia d'opinió molt clara, mentre que nosaltres intentem fer precisament el contrari. Un dibuix i suggereix coses, no t'informa, però et fa veure el que ja saps des d'un altre cantó. Per tant, la feina l'ha de fer el lector i em sembla que això és una de les coses més interessants de la nostra feina. Es tracta d'obrir finestres per mirar el món d'una manera diferent.

Publiques una tira cada dia des de fa molts anys. A vegades, no penses que ets una mena d'esclau de l'actualitat?

Tinc molt clar que no faig una feina, és una cadena perpètua. Per sort, no hi penso. Els dibuixants podem fer la nostra feina perquè som una mica inconscients de tot el que implica. Si et parassis a pensar a qui pot ofendre i quines implicacions pot tenir una vinyeta, potser no la faries. Per sort, tiro pel dret. I tampoc no ens adonem que, cada dia, ploqui o nevi, ha de sortir un acudit perquè tenim un compromís amb els lectors i això és el més important. En Mingote, que té 96 anys, publica un acudit diari, ho necessita. I l'entenc perfectament; a la seva edat, també m'agradaria dibuixar cada dia.

“Plantejar que la sàtira tingui límits és una bestiesa, seria com posar portes al camp”

Has parlat del poder que té la sàtira dient que “no pot tenir límits”. El 2 de novembre, però, la revista francesa *Charlie Hebdo* va ser atacada amb còctels Molotov per haver caricaturitzat Mahoma en un número especial dedicat a la primavera àrab. Tot és satiritzable?

És innegable que hi ha gent que té molt poc sentit de l'humor i, precisament, com més integrista, pitjor. És a dir, no hi ha dubte que les persones més formades i sensibles tenen

més sentit de l'humor, perquè és una forma de llibertat. L'humor és alliberament, un mecanisme extraordinari que permet alliberar tensió; això ja ho diu la teoria psicoanalítica de Freud. Per a nosaltres, la sàtira no és un mitjà, no la utilitzem per riure'ns de qualsevol cosa, és un instrument que serveix per apropar-nos a diverses realitats. La sàtira és lúdica i desenfadada i, fins i tot, pot arribar a ser agressiva, ja que, a vegades, cau en l'agressió iconoclasta, en el sentit que t'enfrontes a imatges que et provoquen malestar. Però es tracta que això et faci reflexionar, tant si hi estàs d'acord com si no. Per això, la sàtira és propera a la filosofia i, per tant, plantejar que tingui límits és una bestiesa, seria com posar portes al camp. Si no ens agrada la realitat, el que hem de fer és canviar-la i no carregar-nos la persona que fa acudits sobre aquesta realitat. Els diaris parlaven de la caricatura de Mahoma i un dels titulars gairebé culpava els humoristes; Bush demanava que es respectés l'Islam i deia que no et pots ficar amb determinats temes. Aquesta dinàmica és molt perillosa: si Bush respecta tant l'Islam, per què va enviar milers de soldats a l'Afganistan? I em sembla que els acudits vénen després dels soldats i no a l'inrevés. Per tant, a vegades, convé mirar-se les coses des d'una perspectiva diferent; i això és precisament el que proposem els humoristes.

L'Església, l'Estat i la monarquia continuen sent una mina d'inspiració per a ninotaires?

La sàtira fa mal al poder, sens dubte. L'objectiu dels humoristes és el poder, perquè el poder s'ha d'exercir amb responsabilitat. Per això els humoristes l'ataquen, perquè pot estar fent coses que ens sembla que no són correctes. Nosaltres no podem donar lliçons, som gent normal, però precisament aquesta és la nostra legitimitat. I ara, com que el poder resideix en els mercats, doncs també cal atacar-los.

“Darrere de l'acudit més ximple, hi ha una gran càrrega de profunditat i, en això, el Perich era un mestre”

En premsa escrita, se sol dir que la pitjor censura és l'autocensura que s'imposen les mateixes periodistes a l'hora de no parlar de determinats temes. Les ninotaires també la practiquen?

Sempre pot passar. El més important és que la feina de caricaturista sigui útil i els que em mereixen tot el respecte del món són els lectors. L'autocensura, si es practica, és més per respecte cap a aquests lectors que no pas cap als poders. Quan faig un acudit, no penso si l'Artur Mas o el comte de Godó se'l miraran, no m'ho plantejo. Però sé que moltes persones anònimes sí que s'hi fixaran; per aquest motiu, m'interessa fer un acudit que enganxi i faci reflexionar el màxim de persones possibles i acostar-m'hi. Això pot ser una forma de censura, però no té res a veure amb l'estratègia premeditada de limitar alguna informació que hi havia durant el franquisme, per exemple. En canvi, ara, si hi ha autocensura, és accidental, no estructural i, en aquest sentit, és molt menys perillosa. Avui dia, es pot dibuixar absolutament tot i no passa res perquè estem en un món en què hi ha excés d'informació, aquesta és la veritable censura.

Amb l'obra recopilatòria *Si los curas y frailes supieran*, vas estudiar el caricaturisme anticlerical. Ha canviat gaire aquest gènere durant els últims 100 anys?

És molt semblant al de fa 2.000 anys. La sàtira que funciona avui no és gaire diferent de la dels grecs i els romans. Hi ha coses que han canviat, però, en el fons, l'ésser humà és força igual i la brutícia i la corrupció són inherents. Per tant, es pot continuar criticant això. La primera sàtira anticlerical ve

de l'interior de la mateixa Església, no critica la idea d'un ésser superior, sinó el comportament d'una organització que no fa el que predica. I aquí, la sàtira és realment efectiva; serveix per explicitar un seguit de conceptes que poden passar desapercebuts. Fa poc, el Papa va venir a Barcelona i es va muntar un *cristo* descomunal. Si figura que és tan bona persona, no podia haver vingut sense tallar els carrers i posar tantes barreres? Aquest és l'espai on pot incidir la sàtira. Precisament, en aquest estudi de l'anticlericalisme, hi havia set apartats que gairebé coincidien amb els set pecats capitals.

També has tractat el tema permanent de la guerra amb l'obra *La guerra no fa riure*, del ninotaire català Lluís Bagaria. Les vinyetes de la Guerra Civil serien igual de vigents ara?

Es tracta d'un autor molt transcendent per al caricaturisme d'aquest país, que feia la guerra contra la guerra amb les seves pròpies armes. Utilitzava el llapis per defensar la República i atacar el concepte de guerra. Va canviar la manera d'acostar-se al paper per part dels caricaturistes i, després, la seva figura va ser proscribida –al contrari que a França, on va ser considerat glòria nacional. Això ja diu molt sobre la nostra petita història.

“La gent es pren més seriosament el futbol que els grans temes de política, aquesta és la societat que tenim”

El 2009, vas rebre el premi Gat Perich. Ets capaç d'imaginar com immortalitzaria Perich temes com les retallades socials o el cas Millet, per exemple?

Estic convençut que seria absolutament càustic amb el món actual. Era una figura fonamental del dibuix humorístic. He de reconèixer que tenia una capacitat d'anàlisi impressionant, cosa que és molt difícil. A vegades, pot semblar que l'humor neix de l'espontaneïtat, però, sovint, darrere de l'acudit més ximple, hi ha una gran càrrega de profunditat i, en això, el Perich era un mestre. Una de les seves grandeses és que els seus acudits de fa 30 o 40 anys encara funcionen avui, pràcticament mantenen intacta la càrrega satírica. Això diu molt del Perich i molt poc a favor de la nostra societat: tenim Internet, l'ipod i tot el que vulguis, però els problemes són els mateixos.

Fa molt poc que has participat al saló del còmic social a Santa Coloma de Gramenet. Creus que, en èpoques de conflictes socials, els ninotaires ho teniu més fàcil? Les crisis aguditzen l'enginy?

En aquest sentit, hi ha un acudit magistral de Cesc que mostra un dibuixant a la seva taula i un nen que s'hi

Ninotaire per la pau

Jaume Capdevila forma part de *Cartooning for Peace* (Fent vinyetes per la pau), una associació formada per dibuixants d'arreu del món amb l'objectiu de promoure la pau a través de la seva obra, mitjançant exposicions i altres activitats. “Es tracta de defensar els drets de les persones amb les nostres eines, els llapis”, explica Kap.

Una de les últimes campanyes ha estat per solidaritzar-se amb Ali Farzat, un ninotaire sirí al qual un grup de sicaris van trencar les mans l'estiu passat, en ple centre de Damasc. Farzat ha resumit els fets de la primavera àrab en un setmanari independent, on ha inclòs moltes vinyetes crítiques amb el règim sirí.

“La guerra no fa riure, però, si ets humorista, has d'anar-hi a fer pessigolles. El paper de la sàtira és aixecar les faldilles i descobrir les incongruències contínues que cometen els que ens porten a la guerra”, resumeix Capdevila.

acosta i diu: “Quan tot vagi bé, et quedaràs sense feina?”. Sembla que ens encanti que les coses vagin malament, però, en realitat, no és així. M'agradaria que tot funcionés, poder fer acudits molt més *blancs* i lúdics i deixar de banda la sàtira. Però, en un món on hi ha conflictes socials, la sàtira és una eina de primera magnitud, no només per la seva potència, sinó també per la seva qualitat icònica. El món cada cop es basa més en la imatge, per això la sàtira pot tenir connotacions molt potents. Quan hi ha problemàtiques socials, el paper de l'humor encara és més subversiu, és necessari... i millor prendre's les coses rient que no pas plorant.

El fet de col·laborar amb mitjans com *El Mundo Deportivo* o *La Vanguardia* (pertanyents al Grup Godó), però també amb *El Triangle* (que sovint sol criticar aquest grup mediàtic), no et provoca cap mena d'esquizofrènia?

No m'ha generat mai cap problema i crec que això demostra que la sàtira està per sobre de la línia ideològica dels mitjans. A *El Triangle*, he fet acudits molt càustics sobre l'esquerra, per això penso que l'important és arribar a la gent: a

vegades, has de matisar algunes coses perquè els lectors poden ser diferents, cosa que també em porta moltes satisfaccions. La feina de l'humorista consisteix, precisament, a no casar-se amb ningú i ser el màxim de lliure possible.

Per acabar, també et dediques a fer acudits sobre el Barça. No creus que aquest tema sí que és digne de la psicoanàlisi?

Qualsevol cosa es pot tocar des del punt de vista de l'humor. A Catalunya, per sort, tenim una de les tradicions de relacionar esport i humor més antigues d'Europa. A la dècada de 1920, la revista *El xut* ja se'n fotia, del Barça. I això, la gent del Barça ja ho té assumit; en canvi, els diaris de Madrid no tenen ninotaires que es riguin del Madrid quotidianament. És a dir, l'autocrítica la tenim més present.

A vegades, però, tens la sensació que el Barça és més sagrat que qualsevol altra cosa.

De fet, he rebut reaccions molt més virulentes sobre acudits de futbol que de política. La gent es pren més seriosament el futbol que els grans temes de política, aquesta és la societat que tenim.

Un Cel Fosc contra la contaminació lumínica

L'enllumenat dels espais públics ha permès estendre l'activitat diària durant moltes més hores. Un avenç social que s'ha incrementat les darreres dècades arran de l'activitat comercial i que ha fet oblidar els problemes ambientals que duu associats. Però, quins riscos per a la salut i per a l'entorn s'amaguen a l'ombra d'un excés d'il·luminació i com podem evitar-los?

Imatge nocturna del pont de Princep de Viana de Lleida, inaugurat l'any 2010
-
Josep M.

Josep M. Bosch
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Només cal allunyar-se uns quilòmetres de Barcelona per poder veure una immensa aurèola de llum. Aquest globus lumínic, que es pot observar des del Pic du Midi –Alps francesos– i les serres de Mallorca, no és altra cosa que llum perduda innecessàriament cap al cel. Amb aquest exemple, Cel Fosc, l'associació ciutadana contra la contaminació lumínica més nombrosa de l'Estat espanyol, ens explica la necessitat de conservar la lluminositat natural del cel i d'optar per reduir els nivells de lluminositat artificial, que continuen creixent un 10% anual. Si no es redueix aquesta lluminositat, segons afirma l'associació, durant els propers anys, "la nit natural desapareixerà del tot". Però, quin mal hi ha en el fet que aquesta dispersió de la llum il·lumini altres àmbits, a més dels estrictament urbans o d'ús públic?

Sobre la diversitat biològica

Les condicions naturals de l'entorn nocturn es veuen fortament alterades per la irrupció, des de fa poc més de 30 anys, d'un flux lumínic continu i indiscriminat que s'escampa per tot el

territori proper i no tan proper a les àrees poblades, en el qual no solament la gent amant del cel estrellat sent que li han arrabassat un gran espectacle, sinó que l'hàbitat de les espècies nocturnes ha canviat. Els entomòlegs i entomòlogues ens adverteixen que el 80% dels insectes són nocturns. Si els alterem les condicions de la foscor a què estan adaptats, no poden alimen-

L'excés d'il·luminació provoca una reducció dràstica d'insectes, que són la base de la cadena tròfica dels hàbitats que ens envolten i això fa que el desequilibri s'estengui fins als animals superiors

tar-se adequadament, es troben amb barreres lluminoses per aparellar-se i es concentren en determinats llocs al dictat de l'excessiva intensitat lumínica, a mercè de depredadors, que han d'efectuar un esforç mínim per endrapar a cor què vols. El resultat és una disminució dràstica d'insectes, base de la cadena tròfica dels hàbitats que ens

envolten, amb la qual cosa, el desequilibri s'estén fins als animals superiors. Així mateix, l'excés d'enllumenat exterior, afecta les plantes, la reproducció i la cria d'invertebrats i vertebrats i els patrons migratoris.

Sobre el consum energètic

La potència instal·lada per il·luminar els carrers i els monuments sobrepasa el que és racional. A més, comporta una despesa econòmica innecessària força important, ja que, a part d'un excés d'il·luminació, sovint s'il·lumina enfocant cap al cel o en zones que ningú necessita. S'estima que es podria estalviar fins a un 50% dels costos d'enllumenat si s'orientés correctament. Avui, però, podem llegir el diari pel carrer en plena nit, els barris cèntrics s'il·lumina amb intensitats pròpies d'un estadi de futbol, els aparcaments de vehicles a l'extraradi i en descampats estan exposats a uns fluxos lluminosos intensos que duren de crepuscle a crepuscle: diuen que és per la seguretat.

Un exemple il·lustratiu, el trobem en els intensíssims llums estroboscòpics dels parcs edítics. Sota l'argument que els avions no xoquin amb les pales, cosa que tindria sentit només a les

àrees properes als aeroports o sota les rutes d'aproximació i enlairament d'aeronaus, s'il·lumina zones enormes de territori. Així doncs, veiem que, en el cas de la il·luminació nocturna, s'hi afegixen qüestions polítiques. La il·luminació, més enllà de possibilitar l'activitat humana després de les hores de sol, té un efecte propagandístic per als governs municipals, que venen la il·luminació nocturna com un servei bo cap a la població. En contraposició a aquesta visió, alguns col·lectius sensibles a temàtiques astronòmiques i ambientals fa anys que van reaccionar i pressionen perquè l'administració s'atengui a una normativa sobre l'ús racional de l'enllumenat nocturn i sobre l'eficiència energètica que ha de presidir tot el procés de fer que les activitats humanes continuïn més enllà del capvespre.

Sobre la salut

La contaminació lumínica no és innòcua per a les persones. La intrusió lumínica a casa i l'hàbit d'un règim d'il·luminació intensa les 24 hores del dia provoca una forta incidència sobre les variacions físiques, bioquímiques i emocionals que es produeixen en el nostre cos al llarg del dia. Aquest fet ens provoca insomni, estrès i una reducció de les nostres defenses naturals contra els tumors cancerígens i les malalties degeneratives. Una altra afecció sobre la salut de les persones es produeix a causa de les aurèoles d'il·luminació de les grans ciutats, ja que l'excés de lluminària nocturna dificulta la regeneració de l'aire d'aquestes poblacions. No obstant això, les conseqüències de la contaminació lumínica no només es refereixen a l'excés d'il·luminació, sovint, es produeix una contaminació pel mal ús que se'n fa. Així, la il·luminació mal dirigida, tot i donar-nos la sensació de seguretat, ens provoca fatiga visual, enlluernaments, transicions sobtades de zones amb ombres i zones sobreil·luminades i possibles situacions de risc, sobretot si anem al volant. A més, no hi ha cap relació confirmada entre l'augment de la il·luminació i la disminució de la delinqüència; és més, per exemple, una mala il·luminació pot afectar el rendiment d'altres elements de seguretat, com poden ser les càmeres de seguretat instal·lades a molts carrers de les nostres ciutats i pobles.

Ciutadania per un Cel Fosc

Nous focus

La contaminació lumínica és una qüestió de sensibilitat i de presa de posició de la humanitat sobre el planeta que habitem, com molts altres fenòmens que degraden l'entorn. La UNESCO va declarar el cel com a patrimoni de la humanitat i origen de la civilització: "El dret al cel nocturn nítid i a la capacitat d'observar el firmament s'ha de considerar un dret equiparable a la resta de drets ambientals, socials i culturals". No obstant això, durant els darrers anys, l'afany de domini i per superar les dificultats de l'entorn ens ha dut a exercir una pressió insuportable sobre els espais naturals, basada en la sobreexplotació dels recursos del planeta. De totes maneres, darrerament, la insistent millora de l'eficiència energètica ha aconseguit transformar els sistemes d'enllumenat de l'espai públic. Hem passat de les làmpades d'incandescència a les de descàrrega i, recentment, estem afrontant l'onada de la tecnologia LED, que en condicions d'ús normal encara millora més l'eficiència energètica aplicada a la il·luminació. Afortunadament, entre la població, s'estén la idea d'una il·luminació més racional, sense estridències, eficient en el consum energètic i que permeti contemplar l'espectacle incomparable de la nit estrellada.

Una nit natural

Organitzacions com Cel Fosc lluiten perquè la il·luminació no estengui indiscriminadament una sopa taronja o blanquinosa pel cel dels països desenvolupats i perquè es respecti el grau necessari de foscor de la fauna nocturna, que no és fàcilment adaptable als canvis sobtats. La finalitat és conèixer la nit real, tenir la nit a prop de casa, simplement perquè la nit és natural.

Sabies que...

La contaminació lumínica és la dispersió descontrolada o no desitjada cap al medi ambient de la llum artificial procedent de l'enllumenat nocturn de les poblacions. Aquesta dispersió es produeix per un excés d'il·luminació i també perquè les lluminàries estan mal dissenyades o mal instal·lades.

L'associació contra la contaminació lumínica Cel Fosc és una entitat independent, sense ànim de lucre i d'àmbit estatal fundada l'any 2004. Actualment, en formen part prop de 130 socis i sòcies repartides per tot l'Estat espanyol, que inclouen tant persones a títol personal com entitats o associacions, a través de les quals es representa a més de 6.000 persones. Cel Fosc és l'associació de referència en la lluita contra la contaminació lumínica i té com a objectius estudiar el fenomen de la contaminació lumínica i els efectes que produeix; promoure el coneixement i la difusió dels problemes que comporta la contaminació lumínica i les solucions que s'hi poden aplicar; fer accions per minimitzar la contaminació lumínica; promulgar les normatives legals contra la contaminació lumínica i vetllar pel compliment de la legislació vigent que regula l'enllumenat nocturn per evitar la contaminació lumínica.

L'any 1994, al congrés espanyol d'astronomia que es va celebrar a Lleida, el fundador i primer president de Cel Fosc, Pere Horts, va presentar una

carta oberta perquè la firmessin les persones astronòmes aficionades i professionals que s'hi van aplegar, adreçada a l'opinió pública per alertar del fenomen de la contaminació lumínica.

Arran de la pressió social i política exercida per l'associació, el Parlament de Catalunya va promulgar la llei 2001/6 (el setembre de 2011) i el reglament que la desenvolupa (el maig de 2005). Unes normatives que van arribar amb un endarreriment notable al

nostre país, on l'acceptació i la comprensió del fenomen de la contaminació lumínica s'ha produït quan s'ha arribat a índexs de contaminació exagerats o quan ha esclatat la crisi econòmica i s'ha posat en qüestió el malbaratament energètic. Quan es va promulgar aquest reglament, l'any 2005, s'acabava de fundar legalment Cel Fosc. Aquell any, l'associació ja s'havia estès fora de Catalunya, des d'on, durant tots aquests anys, ha anat ampliant el seu front d'acció.

Membres de l'associació Cel Fosc es fan una foto després de celebrar l'assemblea de Valladolid (11 de febrer de 2011)

Josep M.

Els bancs salveu, al poble robeu

FOTOGRAFIA I TEXT: Alfonso López Rojo

Barcelona, 1 de març de 2008. Plaça de Sant Jaume: final de manifestació. Havia arrencat un cartell de propaganda electoral i el mostrava com un trofeu... Anava d'un costat a l'altre de la protesta agitant el capital simbòlic del seu botí fins que va arribar el moment de fixar-lo en una imatge. Amb una rapidesa instintiva, va alçar la mà per ocultar el seu rostre i oferir al fotògraf el seu missatge en un sol clic. Un missatge que, expressat en el llenguatge popular de la indignació, evidenciava de manera gràfica la submissió de la classe política al poder de la banca.

La manifestació formava part d'una convocatòria estatal del moviment V de Vivienda per reclamar el dret a un habitatge digne. El lema que es va adoptar a Catalunya no podia ser més significatiu: "Ni casa, ni vida, ni res, no arribem a fi de mes". Només faltaven vuit dies perquè se celebressin les eleccions generals del 9 de març de 2008, aquelles en què el Partit Socialista va posar en circulació l'eslògan "Si tu no hi vas, ells tornen". No feia molt temps que el president José Luis Rodríguez Zapatero havia negat la catàstrofe financera internacional amb un rotund "No hi ha crisi, és una fal·làcia, pur

catastrofisme". Després de tanta demagògia buida, la població ja no sabia si petar-se de riure o posar-se a plorar.

Des de l'agost de 2007, les injeccions de diner públic al sistema financer no havien deixat de succeir-se. Els rescats directes a la banca, també. "Privatització dels guanys i socialització de les pèrdues", va ser l'anàlisi més ràpida que, en forma de frase feta, va córrer com la pólvora de boca en boca. El 2010, acabaríem veient Zapatero a Nova York rendint comptes davant dels especuladors de Wall Street.

La manifestació de V de Vivienda tenia un component premonitori que el temps va corroborar amb escreix. El text de la convocatòria deia: "No els creiem. Estem cansats de les seves promeses, de les seves propostes, de les seves mentides. Cansats dels seus espectacles, dels seus falsos enfrontaments, de la seva avarícia de vots". El 15-M encara no havia arribat, però arribaria... i tant que arribaria! Stéphane Hessel encara no havia pronunciat la consigna *Indigneu-vos!*, però ho faria... I no obstant això, aquell home anònim de la imatge va saber recollir bé, a la seva manera, el sentit d'aquesta expressió general: "Els bancs salveu, al poble robeu". Sigui bona o dolenta, la fotografia és un document que no deixa de parlar i parlar.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Els diaris qüestionen el dret de decidir de la població grega

Les portades de la majoria de diaris van obrir amb grans titulars, alarmats per la decisió (presa el dimarts 1 de novembre) del primer ministre grec, Geòrgios Papandreu, de convocar un referèndum al seu país sobre el pla de rescat de la Unió Europea.

Dels catalans, els quatre principals titulaven de manera força explícita contra la decisió grega. *El Periódico*, per exemple, titu-

lava: "Grècia l'arma"; *El Punt/Avui*: "Grècia porta el pànic"; *l'Ara*: "Bomba contra l'euro", i *La Vanguardia*: "Eurodrama". En el cas dels rotatius valencians, *el Levante* es va llevar amb "Grècia vuelve a arrastrar Europa hacia el precipicio" i *Las Provincias* titulava "Grècia revienta el plan de la UE para salvar el euro y hunde las bolsas". Així mateix, la premsa estatal que es troba als quioscos catalans va obrir por-

tada posant en dubte la decisió de Papandreu: *El País* titulava "Grècia empuja el euro al abismo", *l'ABC* escollia un dramàtic "Grècia se hunde y nos hunde" i *El Mundo* destacava el paper d'Europa amb "Papandreu mantiene su órdago pese a las presiones de la UE".

Així doncs, la majoria de capçaleres posaven en qüestió que la població grega pugui dir la seva sobre un pla que compor-

tarà (tal com detalla el mateix *Periódico*) l'acomiadament de 30.000 funcionaris, rebaixa del 15% del sou dels que vinguin a continuació; retallades d'entre un 20% i un 40% en les pensions, pujada d'impostos, etcètera". Per contra, només *Público* va valorar el dret de decidir de la població grega davant del nerviosisme dels mercats: "Consultar al pueblo desquiza a los mercados". REDACCIÓ

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

S'acumulen les sancions i multes a periodistes que cobrien manifestacions

Primer va ser la detenció de Toni Dolz, el 3 d'octubre, en el marc de l'operació de l'Audiència Nacional espanyola contra les indignades que van bloquejar el Parlament de Catalunya el 15 de juny. Dolz era al lloc dels fets, però no per bloquejar ningú, sinó per cobrir els fets per a La Tele (un canal comunitari que emet a Barcelona) i anava degudament identificat amb el braçalel acreditatiu. Però això no va impedir que els Mossos d'Esquadra incloguessin el seu nom a la llista de presumptes delinqüents que van enviar al jutge Eloy Velasco per tal que fossin processats. Una decisió que encara queda més compromesa per les imatges visionades durant la compareixença de Dolz a Madrid, que van evidenciar que s'havia limitat a fer la seva feina de càmera. El Sindicat de Periodistes de Catalunya, al qual Dolz està afiliat, ha demanat l'arxivament de la causa a través d'un comunicat. Deu dies després, el periodista de RAC1 Biel Cadilla va

informar a través d'una piulada que li havia arribat una multa de 200 euros per participar en una manifestació no autoritzada el 2 de juliol, també relacionada amb una convocatòria indignada. Segons va explicar el mateix Cadilla a la Fundació Escacc, ni tan sols va ser a la mani-

Interior no s'ha pronunciat, no ha retirat les sancions i no ha anunciat cap investigació

festació, sinó que, en veure un grup de persones retingudes per la policia, va anar a veure què passava i va ser identificat per un agent. Reconeix que no duia cap identificació ni el carnet professional, però assegurava que anava equipat amb un micròfon de RAC1. La mateixa emissora es va posar en contacte amb el

Departament d'Interior posteriorment per corroborar la seva versió. Però tot això no va ser suficient per evitar que, dos mesos després, li arribés l'oportuna sanció com a "manifestant", contra la qual Cadilla ha interposat al·legacions.

I encara, cinc dies després d'aquests fets, va tornar a passar una cosa semblant durant la cercavila de Festa Major de Mataró, que es va veure deslluïda per una forta presència policial, desplegada per protegir Felip Puig -assistent en qualitat de convidat de l'Ajuntament- de les protestes de les indignades mataronines. Llavors, la periodista que cobria l'esdeveniment pel gratuït local *Tot Mataró*, Marta Gómez, va ser identificada pels agents del cordó, que -segons la versió del diari- la van obligar a desplaçar-se fins a un carrer aïllat, juntament amb el seu company sentimental, que l'acompanyava, on van ser vexats i insultats. També li van arrencar l'acreditació de periodista expedida per

Un fotògraf pren una imatge d'un mossos durant les protestes del 15-J

l'Ajuntament i, finalment, els van denunciar per insults a l'autoritat. La raó d'aquest comportament, explica la mateixa Gómez, va ser que un dels policies va sentir la conversa que tenia amb el seu company, on posava en dubte que els antidisturbis haguessin d'anar encaputxats per fer la seva feina. Fa dues setmanes, ambdós van rebre les respectives multes, de 250 euros cadascuna, imposades per l'Ajuntament de Mataró per haver violat el reglament del civisme. Les companyes de la periodista han iniciat una campan-

ya de denúncia a les xarxes socials amb l'etiqueta #totssommartagomez. Aquests tres casos bé podrien ser una coincidència, fruit d'un excés de zel per part d'alguns agents, però el fet que es produïssin tots en poc més d'un mes de diferència i la manca d'explicacions oficials per part del Departament d'Interior -que no s'ha pronunciat sobre els fets i encara menys ha retirat les sancions- no ha anunciat cap investigació- no indiquen pas la voluntat de corregir aquests excessos. JOAN CANELA

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM** Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV** (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM** Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio RSK 107.1FM** Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | **Ràdio Trama 91.41FM** Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM** Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | **Postscriptum Radio** (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | **Ràdio Pinsania 90.6FM** Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | **Ràdio 90 101.4FM** Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM** València www.radioklara.org | **Ràdio Malva 105FM** València www.radiomalva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva 107.6FM** Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 100.8FM** Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | **Sants TV** <http://sants.tv> | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMERCRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritú.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

info@arcoop.coop www.arcoop.coop
c. Premà, 15, la planta - Bon 93 318 81 62

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.cat
Tlf. 686.01.53.27

Teteria Malea cooperativa autogestionaria

vine a comprar les necessitats diàries

c/Riogo 16
barri de Sants (Bcn)
Obert de dimarts a divendres
diversos casos de setmana
tancat al matí

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

ASSEGURANCES ÈTIQUES I SÒLIDÀRIES

arç cooperativa

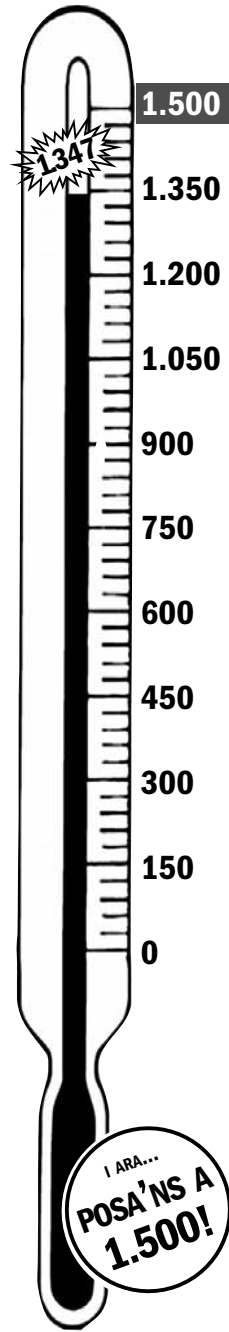
Assegurances per a l'economia social i solidària

www.arccoop.coop

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

El Setmanari DIRECTA ha fet un salt endavant aquest 3 d'octubre i s'ha introduït de ple al món de la informació a la xarxa

CONTRA LA **LLEI DEL SILENCI**

POSEM LA **DIRECTA** SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Des del 3 d'octubre la veu del carrer minut a minut

www.setmanaridirecta.info

ATENCIÓ

Els ritmes de la comunicació s'han accelerat des de fa una dècada i han arribat al seu punt àlgid amb l'aparició de les xarxes socials digitals. Això ha multiplicat les possibilitats d'accés a la informació, tot i que la certesa de saber si allò que s'hi explica ha estat verificat ha minvat. La feina que ens proposem dur a terme, amb perseverança i humilitat, és aquesta.

El nostre propòsit és desgranar la informació, contrastar-la i penjar-la a la web quasi en temps real. Per fer això, necessitem la vostra col·laboració, a través de xarxes socials com Twitter o Facebook, però també per vies com el correu electrònic, el telèfon i les altres xarxes que no depenen de grans corporacions mediàtiques, com N-1 i Identi.ca, concebudes des de la intel·ligència col·lectiva i l'horitzontalitat.

Aquest nou repte ens ha dut, alhora, a reforçar els continguts del setmanari Directa en format paper. Volem dotar el paper de més profunditat i anàlisi, amb reportatges i entrevistes, i deixar la immediatesa de l'actualitat econòmica, social i política per a la web.

Emprenem aquest camí amb fermesa, però sabent que les nostres decisions són fruit d'un replantejament continuat de la tasca que emprenem diàriament. Per tant, estem obertes a totes les crítiques, aportacions i col·laboracions que ens ajudin a créixer i a fer-ho millor. Som tot ulls i orelles!

Ens trobareu a les diferents xarxes socials a:

- twitter: @la_directa
- N-1: setmanari_directa
- Identi.ca : ladirecta
- facebook: <http://www.facebook.com/Directa>

SETMANARI DE COMUNICACIÓ **DIRECTA**

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Pas-seig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **GARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Pg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Santefeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Tím-bres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRÈCIA · LA SOCIETAT GREGA, ENCARA ENFONSADA PER LA CRISI, ESPERA NOVES GRANS PROTESTES

L'objectiu de la nova coalició de govern és aplicar el segon rescat

David Bou
Salònica

L'anunci de l'acord entre el partit del govern -el PASOK (Moviment Socialista Panhel·lènic)- i el principal partit de l'oposició, el conservador Nova Democràcia, per formar un nou govern de coalició no soluciona la crisi econòmica, política i social que pateix el país. L'objectiu de la nova coalició és aprovar el segon rescat -pactat a Brussel·les el 26 d'octubre- i els pressupostos de 2012 per desbloquejar el sisè tram d'ajut que necessita el país abans del 15 de desembre (si no, s'hauria de declarar en fallida) i convocar eleccions, probablement el 19 de febrer. Al marge de tot el que s'ha publicat des de la crisi institucional oberta a causa de l'anunci fet per l'encara primer ministre grec Giòrgos Papandreu -que segons informen els mitjans locals serà substituït per l'exvicepresident del Banc Central Europeu (BCE), Lukas Papadimos, al capdavant del nou govern de coalició- de convocar un referèndum per aprovar les noves mesures europees pactades amb la troika, la realitat que es viu als carrers de Grècia no té res a veure amb el que succeeix a les altes esferes polítiques d'Atenes i Brussel·les. El descrèdit que pateix la classe política hel·lènica fa que la societat grega es miri cada dia amb més escepticisme unes institucions que han perdut la sobirania i que no poden donar respostes a una població cada cop més enfonsada en la misèria.

Les forces anticapitalistes no estan unides

Els darrers esdeveniments d'ambit institucional han generat incertesa sobre el futur immediat del país entre la població, especialment de cara al mes vinent, moment en què s'esperen grans mobilitzacions per commemorar dues de les dates més fosques de la història recent de Grècia. El 17 de novembre farà 38 anys de l'anomenada *revolta de la Politécnica d'Atenes*, un aixecament espontani liderat per l'estudiantat contra la dictadura feixista de la Junta dels Coronels, que va acabar amb l'entrada dels tancs a la facultat i l'assassinat indiscriminat d'un nombre -encara avui- indeterminat de persones, però superior a la qua-

Un grup de manifestants fugiu del gas lacrimogen llançat per la policia davant del parlament grec (Atenes, 19 d'octubre)

La plaça Syntagma de la capital grega presentava aquest aspecte durant el segon dia de la vaga de 48 hores

rantana. D'ençà d'aquests fets, cada 17 de novembre, arreu del país, se celebren grans manifestacions que, moltes vegades, acaben amb greus incidents entre les manifestants i la policia. La segona data que cal tenir en compte és el 6 de desembre, quan es complirà el tercer aniversari de l'assassinat de l'adolescent Alexandros Grigoropoulos per part d'un policia de servei al barri atenès d'Exarhia, uns fets que van motivar la revolta més important que ha viscut el país els darrers temps.

Aquest any, però, sembla que aquestes dues dates aplegaran més gent als carrers a causa de la situació social i econòmica que viu el pa-

ís. Tot i això, l'ambient que es respira entre els col·lectius, partits i forces anticapitalistes dista molt de ser d'unitat, una situació que no és nova i arrela en diversos esdeveniments històrics. Però, a més, els fets succeïts a la Plaça Syntagma d'Atenes, el segon dia de la darrera vaga general de 48 hores, celebrada els dies 19 i 20 d'octubre, ha agreujat la situació convertint-la en imprevisible de cara al futur.

Batalla a Syntagma

El 20 d'octubre, la plaça Syntagma d'Atenes -epicentre de les protestes- va viure una batalla campal entre alguns grups d'anarquistes i mem-

bres del PAME (acrònim grec del Front Militant de Totes les Treballadores), la branca sindical del KKE, el Partit Comunista de Grècia. Els enfrontaments es van desencadenar a causa de l'oposició dels grups anarquistes a les cadenes humanes que havia format la militància del PAME i d'altres organitzacions de l'òrbita del KKE -equipada amb banderes i cassetes- des de primera hora del matí. L'acció, que desplegava una fila de gent que envoltava el Parlament i bloquejava la zona d'accés a la cambra mentre se celebrava el debat parlamentari per aprovar el darrer paquet de mesures europees, impedia que la resta d'orga-

nitzacions i manifestants s'acostessin a una distància determinada de l'edifici, sota el pretext de protegir el seu bloc de manifestants. Des de bon matí, diverses membres d'altres sindicats i col·lectius van recriminar a les membres del PAME la seva actitud de bloqueig i que no permetessin a la gent acostar-se més al Parlament. Al migdia, els enfrontaments van començar a ser més seriosos. Centenars de manifestants van irrompre a la plaça llençant pedres, algunes bengales i còctels Molotov contra el multitudinari bloc comunista. Les cadenes humanes del PAME van dur a terme diverses ofensives cos a cos i també van llançar pedres. La batalla -que va deixar molta gent ferida en ambdós bàndols- va finalitzar amb la intervenció de la policia, que va llançar gasos lacrimògens i va foragitar els grups anarquistes. Un sindicalista del PAME, Dimitris Kotzaridis, va morir d'un infart a l'hospital després d'haver presenciat els esdeveniments a Syntagma. El cardiòleg de l'hospital Evangelismos d'Atenes que el va atendre va afirmar: "És possible que l'asfíxia provocada pels gasos lacrimògens el portés a una insuficiència respiratòria i constituís la causa de la mort". A dia d'avui, no han transcendit els resultats de l'autòpsia que confirmarien o desmentirien aquesta hipòtesi. Les reaccions a l'episodi no es van fer esperar i, el mateix dia, l'oficina de premsa del KKE va emetre un comunicat on qualificava els fets com un "assalt criminal i assassi planificat per grups que operen sota ordres específiques" i titllava de "provocadors", "encaputxats" i "anarcofeixistes" el grup que va atacar les seves línies. També va insinuar la implicació de l'aparell de l'Estat en els incidents. D'altra banda, els dies posteriors, diverses oficines i seus del KKE van ser atacades i, arreu del país, han aparegut cartells signats per grups anarquistes que acusen el KKE de "paràsits", "delators", d'exercir un paper de "connivència amb el règim" i de "policia civil". D'altres grups com els Comitès de Lluita del moviment No Pago o el Moviment Antiautoritari han rebutjat l'actitud del PAME i afirmen que van "protegir la votació parlamentària i van convertir milers de manifestants en espectadors passius". Caldrà parar atenció al transcurs de la tardor grega i dels esdeveniments d'una crisi amb molts fronts oberts, que no es tancaran amb la formació del nou govern de coalició.

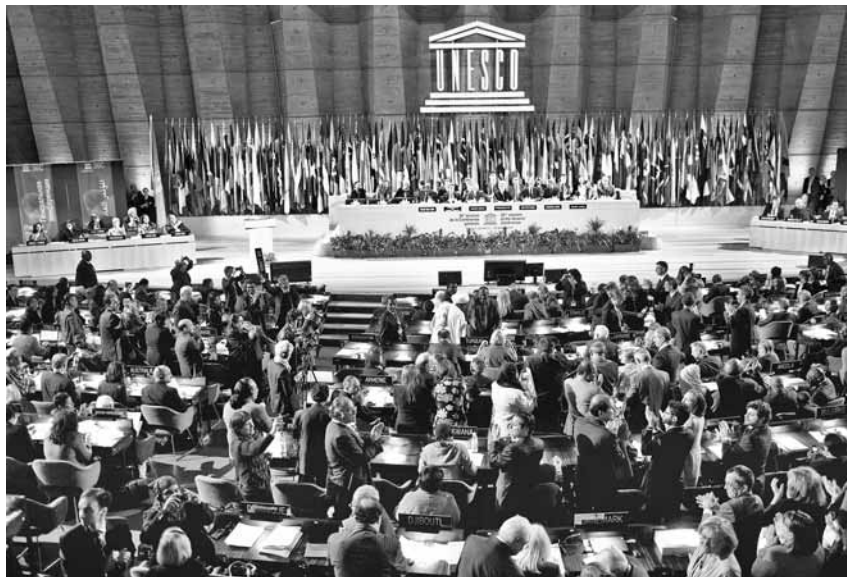
, roda el món

PALESTINA • L'ADMISSIÓ A LA UNESCO PROVOCA LES REACCIONS IRADES DELS EUA I D'ISRAEL

El reconeixement de l'Estat palestí a l'ONU s'allunya

Marc Font
Jerusalem

La UNESCO ha estat la primera agència de les Nacions Unides que ha acceptat Palestina com a membre de ple dret. L'admissió es va decidir el dilluns 31 d'octubre durant l'assemblea que l'agència per a l'Educació, la Ciència i la Cultura va celebrar a París. 107 estats van votar-hi a favor, 52 van optar per l'abstenció i catorze van fer-ho en contra, entre els quals trobem Alemanya i, òbviamment, Israel i els Estats Units. Aquest nou pas en la normalització de la presència internacional de Palestina ha tingut conseqüències immediates per a la mateixa UNESCO, que de cop ha perdut un 25% dels seus fons, a conseqüència de la reacció irada dels governs de Tel Aviv i Washington.

Els delegats i les delegades dels països membres de la UNESCO festegen l'acceptació de Palestina

Els EUA han decidit aturar la transferència de 60 milions de dòlars que havia de rebre la UNESCO

"Aquest és el fruit de l'aspiració d'un poble per sumar-se plenament a la família de les Nacions Unides del món", va manifestar la directora general de l'organisme, Irina Bukova, després de conèixer el resultat de la votació. La decisió permetrà registrar alguns espais (com la basílica de la Nativitat de Betlem) com a Patrimoni Mundial

de la Humanitat, fet que farà possible "preservar el patrimoni cultural" del país, en paraules del ministre d'Exteriors de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), Ryad al-Malki. L'executiu hebreu també va reaccionar amb rapidesa, tot i que en una direcció contrària. Ràpidament, el Ministeri d'Afers Exteriors, encapçalat per l'ultradretà Avigdor Lieberman (líder del partit Israel Beitenú), va emetre un comunicat on deia que es tractava d'una "maniobra unilateral palestina que no comportava cap canvi real, però eliminava la possibilitat d'un acord de pau".

La indignació israeliana va comptar, com sempre, amb el su-

port nord-americà. Els Estats Units, que són l'Estat que aporta més diners a la UNESCO, van decidir aturar la transferència de 60 milions de dòlars a l'organització amb l'argument que hi ha dues lleis federals -datades de 1990 i 1994, respectivament- que els prohibeixen el finançament a les agències de l'ONU que reconeguin Palestina com a membre de ple dret sense l'existència d'un acord de pau amb Israel. L'executiu de Netanyahu va anar més enllà i va anunciar la construcció de 2.000 habitatges nous als assentaments de Jerusalem Est (1.650) i Cisjordània (350) i ha paralitzat la transferència dels impostos palestins que

recull en nom de l'ANP, un dels resultats dels Acords d'Oslo de 1993.

Sense condemna internacional

Tant és que Israel bloquegi els diners palestins; tant és que els assentaments jueus en territori palestí siguin il·legals segons la legislació internacional. L'anunci de les mesures hebrees va anar acompanyat de la nul·la condemna internacional davant l'escanyament econòmic de l'ANP -que dona feina a prop de 150.000 funcionaris a Cisjordània- i l'entorpirament per la creació d'un hipotètic Estat palestí independent. De fet, a hores d'ara, sembla molt complicat que Palestina aconsegueixi el su-

port de nou membres del Consell de Seguretat de l'ONU, un pas que obligaria els Estats Units a utilitzar el seu dret de vet.

Les abstencions del Regne Unit, l'Estat francès, Colòmbia, Alemanya, Portugal i Bòsnia-Hercegovina aturaran la iniciativa del president de l'ANP, Mahmud Abbas. El dubte és si els jerarques palestins optaran per insistir per cercar el reconeixement total de l'ONU o, finalment, es conformaran a elevar el seu estatus d'entitat a Estat observador. Sigui com sigui, fins i tot el secretari general de les Nacions Unides, Ban Ki Moon, ha manifestat que no és una "bona idea" que Palestina intenti ser admesa a noves agències de l'ONU, preocupat per la possibilitat que els Estats Units també retirin el seu finançament. Les pressions, aquesta vegada, estan funcionant.

Ban Ki Moon diu que no és una "bona idea" que Palestina s'integri a d'altres agències de l'ONU

La UNESCO es dedica, entre d'altres coses, a la promoció de la cultura de la pau, però, segons Washington i Tel Aviv, la presència palestina a l'organisme suposa un obstacle per acabar amb el conflicte. En canvi, els assentaments són tolerats -o directament impulsats- pel govern israelià. La seva pau és diferent; és la pau dels cíncies.

SUD-ÀFRICA • L'ENS VA CELEBRAR LA SEVA PRIMERA SESSIÓ EL 1967 PER JUTJAR ELS CRIMS DE GUERRA COMESOS PELS EUA AL VIETNAM

El Tribunal Russell conclou que Israel practica l'apartheid contra el poble palestí

Redacció
Barcelona

El Tribunal Russell per Palestina, que es va celebrar durant tres dies a Ciutat del Cap (Sud-àfrica), va clausurar la seva tercera sessió el dilluns 7 de novembre amb la conclusió que Israel sotmet la població palestina a un règim d'apartheid. "El Tribunal conclou que l'Estat d'Israel sotmet la població pales-

tina a un règim institucionalitzat de dominació, que arriba a correspondre a la definició d'apartheid segons el Dret Internacional", va explicar l'organització en un comunicat.

El Tribunal Russell és un tribunal popular de consciència davant les violacions de la legislació internacional i, per tant, no té potestat legal. Creat pel premi Nobel de Literatura Bertrand Russell, va celebrar la seva pri-

El jurat sentència que Israel ha comès diversos delictes, com assassinats a gran escala, tortures i detencions arbitràries

mera sessió el 1967 per jutjar els crims de guerra comesos pels EUA al Vietnam. El 2010, va constituir el tribunal per Palestina per denunciar els crims d'Israel contra el poble palestí. Abans d'aquesta sessió a Sud-àfrica, ja se n'havien celebrat dues, a Barcelona i a Londres.

En aquest cas, el jurat, format per personalitats com Stéphane Hessel, Ronald Kasrils, José Antonio Martín Pallín o Cynthia McKin-

ney, entre d'altres, va considerar, a la seva sentència, que "els delictes comesos per Israel, tals com assassinats a gran escala, detencions arbitràries, tortura i violacions sistemàtiques dels drets humans dels palestins, estan definits pel Dret Internacional com a crims d'apartheid". I afegia: "L'Estat d'Israel està legalment obligat a respectar la prohibició de l'apartheid, ja que constitueix un crim contra la humanitat".

REGNE UNIT · L'ESGLÉSIA RETIRA LES ACCIONS LEGALS PER DESALLOTJAR LA ZONA ON ES FA LA PROTESTA LONDINENCA

El campament 'indignat' de Saint Paul's es podria mantenir fins a finals d'any

Oriol Barba
Londres

Després d'una setmana marcada per la polèmica sobre el possible desallotjament del campament instal·lat davant de la catedral de Saint Paul's, el dissabte 5 de novembre, centenars de manifestants van intentar desafiar la prohibició de fer arribar la manifestació convocada a les 2 del migdia fins al parlament britànic. Justament el dia que es commemorava l'intent de fer explotar la cambra britànica per part de Guy Fawkes l'any 1605, popularitzat mundialment el 2006 amb la pel·lícula *V de Vendetta*, les manifestants van intentar emular a petita escala la marxa anònima, símbol del poder del poble, amb què clou la pel·lícula dirigida per James McTeigh. Algunes persones llueïen la màscara de Fawkes, que aquests darrers mesos s'ha convertit en un símbol del moviment d'indignació global. En arribar a Trafalgar Square, un fort cordó de seguretat va impedir que la marxa continués per Whitehall en direcció al parlament Britànic passant per la residència del primer ministre, a Downing Street. La manifestació es va aturar pacíficament davant de la policia cridant consignes com "el carrer és nostre" i "nosaltres som el 99%". Tot i l'im-

El campament que s'ha instal·lat als voltants de la catedral de Londres està format per més de 300 tendes

portantíssim desplegament policial que hi havia per evitar l'accés de la manifestació a la zona de Westminster, algunes manifestants van intentar esquivar els controls a través del parc Saint James i van estar jugant a cuirit fins ben entrat el vespre. Al final, la policia va fer pública la detenció d'onze manifestants, deu per manifestació il·legal i un per atemptat contra l'autoritat. La gent acampada a Saint Paul's va denunciar que algunes de les organitzacions convocants havien obtingut el permís per fer la marxa i que, tot i així, se'ls havia denegat l'accés a la zona del parlament. La policia va al·legar que la marxa no s'havia convocat amb els "set dies d'antelació que marca llei", extrem que

Les manifestants es concentren al campament de Saint Paul's abans de començar la marxa de protesta

Una persona mostra una pancarta durant la manifestació del 5 de novembre

contradiu el comunicat emès per #OccupyLSX.

Algunes organitzadores de la marxa van intentar fer desistir les

manifestants quan van veure que l'accés a la plaça no seria possible. "Som aquí per canviar les coses, no perquè ens detinguin", cridaven

ANNA COLLELL

Una setmana difícil

La setmana ha estat marcada pels rumors constants de desallotjament del campament de Saint Paul's i per les veus discrepant en el si de l'Església davant la possibilitat que es duigués a terme una intervenció violenta per part de la policia. El campament de Saint Paul's està instal·lat en una zona adjacent a la catedral, l'ús de la qual va ser cedit per l'Església a la ciutat de Londres antigament, tot i que en manté la propietat. En un primer moment, l'Església va iniciar les accions legals, juntament amb l'Ajuntament de Londres, per forçar el desmantellament del campament. Les manifestants van fer notar la seva decepció per aquesta decisió en una assemblea que es va celebrar el 30 d'octubre i en la qual va participar el bisbe de Londres i el degà de la catedral de Saint Paul's. Pocs dies abans, l'inici d'accions legals conjuntes amb l'Ajuntament havia portat un dels set consellers de l'òrgan directiu de la catedral, Giles Fraser, a presentar la seva dimissió del càrrec davant el risc que es duigués a terme una intervenció violenta "en nom de l'Església". Fraser no va ser l'única veu discordant en el si de l'autoritat religiosa, fet que va forçar la retirada de les accions legals conjuntes amb el consistori. Això ha paralitzat el procés de desallotjament i molta gent creu que el campament es podria mantenir, com a mínim, fins a finals d'any.

Una manifestant afirma: "És el primer cop que es produeix un moviment de protesta a escala global"

"No és que a l'Ajuntament li agradi que estiguem aquí, però vol evitar com sigui un enfrontament amb l'Església", comentava Arthur. Un cop reoberta la catedral, el 30 d'octubre, després que tanqués per primer cop des de la fi de la segona Guerra Mundial arran de la instal·lació de les tendes durant la manifestació del 15-0, la gent acampada manté reunions amb personal de la catedral per garantir la convivència entre els dos espais. Ara per ara, sembla que l'única amenaça per a la continuïtat de les protestes és el fred, que no ha fet acte de presència durant aquesta tardor calenta.

membres del cordó de seguretat de la marxa a les portes de l'abadia de Westminster.

Ambient distès a Saint Paul's

Sota un plugim lleu, les manifestants es van convocar als voltants de la catedral de Saint Paul's per iniciar la marxa. Tot i que la majoria de persones concentrades eren joves, també hi havia gent gran i famílies senceres que van voler fer sentir la seva veu en contra de la gestió de la crisi per part dels governs i les institucions financeres internacionals. "Vivim prop d'aquí i ens ha semblat una bona manera de sortir a fer un volt la tarda del dissabte i, a la vegada, protestar per una situació injusta", comentava Daniel, de 44 anys, acompanyat de les seves dues filles Sophie i Isabel.

Bona part de les concentrades eren persones acampades a les més de 300 tendes que formen el campament instal·lat als voltants de la catedral de Londres. És el cas d'Arthur, un aturat de 25 anys que dorm en una de les tendes des de fa dues setmanes. "Visc a dues hores i mitja d'aquí i fa uns mesos que em vaig quedar sense feina. Aquest moviment va creixent cada vegada més, és imparable", afirmava abans de començar la marxa. Una altra manifestant, Sophia, comentava: "És la primera vegada que es produeix un moviment de protesta a escala global. El campament s'ha convertit en un símbol i hem de fer tots els esforços possibles per continuar aquí".

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

D'un Roig intens

L'editorial A Contravent recupera el primer periodisme de Montserrat Roig coincidint amb els vint anys de la seva mort

Roger Palà

expressions@setmanaridirecta.info

El catalanisme, l'esquerra i el feminisme. I podríem afegir-hi, també, la lluita incansable contra l'oblit i la desmemòria. Aquests són els eixos que van motivar la trajectòria de l'escriptora i periodista Montserrat Roig (Barcelona, 1946-1991). El dijous 10 de novembre fa vint anys de la mort d'una autora coneguda, sobretot, pel seu vessant literari, però de la qual també es pot remarcar una trajectòria periodística de gran compromís polític, aspecte que, tot sovint, resta en un segon pla.

És l'autora del llibre 'Els catalans als camps nazis', un text que és un al·legat a favor de la memòria històrica

Montserrat Roig és recordada com a autora de grans novel·les, *Molta roba i poc sabó... i tan neta que la volen* (1970) o *El temps de les cireres* (1977), però la seva faceta literària és indistricable del seu treball d'investigació periodística, de les seves columnes a la premsa diària -com la del diari *Avui*, que va mantenir fins el dia abans de la seva mort- o el seu pas per la televisió, al programa *Personarges* de TVE. Com passa sovint amb els grans noms de la cultura catalana, la imatge que se n'ha projectat al llarg dels anys és molt més edulcorada del que va ser de debò.

"Filla forçada del franquisme"

En la línia de reivindicar la Montserrat Roig periodista i compromesa amb el seu temps, l'editorial A Contravent recupera els seus primers articles, publicats entre els anys 1975 i 1981. El recull es diu *Diari d'unals* i ens mostra una autora culturalment inquieta i periodísticament incisiva. Al pròleg del llibre, Quim Torra, editor d'A Contravent, explica que, de la generació de "fills forçats del franquisme" (expressió manllevada del títol d'un article inclòs al

Montserrat Roig, en una imatge que va fer la fotògrafa Pilar Aymerich per a l'exposició titulada 'Resistents'

recull), li interessaven especialment "Ramon Barnils i Montserrat Roig, per la seva literatura, pel seu compromís i perquè, d'alguna manera, eren dos periodistes que van tenir sempre molt clara la tradició en la qual s'emmarcava el seu treball". Torra també afirma que, "probablement, van ser els dos primers que van girar la vista enrere i van intentar relligar amb la tradició republicana, salvatgement destrossada".

Roig va col·laborar activament amb capçaleres com *Mundo Diario*, *Tele/Exprés*, *l'Avui* o la *Guia del Ocio*, a més de publicar regularment a *Treball*, l'òrgan de propaganda del PSUC -partit en el qual va militar durant diversos períodes-, sota el pseudònim de Capità Nemo. Hi escrivia sobre música, cinema, literatura... Sobre cultura en el sentit més ampli i també sobre política. En un moment en què el periodisme, sobretot el de temàtica laboral, social i política, era gairebé un vedat tancat per a homes (no ho continua sent, en gran mesura?), Roig destaca per sobre de molts dels seus coetanis masculins amb

articles contundents, documentats i valents.

Al recull publicat per A Contravent, podem trobar-hi cròniques sobre recitals com el que va oferir Raimon al Palau d'Esports el 30 d'octubre de 1975, pocs dies abans de la mort de Franco, sota el títol "Un poble que no es resigna a morir". En un altre sentit, també hi podem llegir una encesa de defensa de La Trinca com a cultura popular catalana: "La Trinca també és Catalunya". Però també reflexions sobre la Guerra Civil -"Els corbs de la memòria" o "Fills forçats del franquisme"- o cròniques valentes sobre la situació política del moment -com "Marc Palmés", una denúncia de les amenaces de l'extrema dreta contra aquest advocat laboralista.

Una investigació majúscula

Pel que fa al periodisme, però, sens dubte, l'obra més impactant de Montserrat Roig és *Els catalans als camps nazis*, un document pioner i un exercici de d'investigació majúscula que va posar sobre taula una matèria que, en el temps en què va ser

escrit, era un autèntic tabú: l'experiència dels presoners i les presones republicanes dels Països Catalans als camps de concentració nazis durant la Segona Guerra Mundial. L'obra recull els testimonis vius a què Roig va poder accedir i els ordena en un text que és un al·legat a favor de la memòria històrica.

Impulsat per l'historiador Josep Benet i redactat entre 1973 i 1976, *Els catalans als camps nazis* és un text documentadíssim que, en canvi, no pretén ser objectiu: està escrit des del punt de vista de les víctimes. És un llibre que s'indigna no només contra el nazisme, sinó contra l'oblit posterior, encara avui massa espès.

> La seva memòria, també al 2.0

Coincidint amb el vintè aniversari de la mort de Montserrat Roig, s'han organitzat actes per reivindicar la seva memòria arreu del territori. A Barcelona, al centre cívic Can Fabra de Sant Andreu de Palomar, l'associació cultural Tot Història va organitzar, el dimecres 8 de novembre, l'acte *Montserrat Roig, en homenatge*, que va comptar amb la participació de Quim Torra, Betsabé García -que actualment està elaborant la biografia de Montserrat Roig- o l'historiador i nebot de l'autora Pau Vinyes. El 10 de novembre, al Teatre Aurora d'Igualada, s'ha organitzat una lectura col·lectiva de textos de l'autora sota el títol *(Re)Llegim Montserrat Roig* (20h). A l'Agrícol de Vilafranca del Penedès, també el dia 10, hi haurà un col·loqui amb Francesca Martínez, amiga personal de Roig i traductora i professora de literatura catalana (12:30h). Així mateix, també es vol que el record de Montserrat Roig sigui present en l'entorn 2.0 i s'ha convocat un homenatge blocare el mateix dia 10, a més de recordar l'autora a la xarxa Twitter a través del hashtag #MontserratRoig.

CINEMA

Festa del cinema negre a Manresa

El Fecinema ofereix estrenes, una retrospectiva d'homenatge a Sidney Lumet i un cicle sobre interferències del 'noir' al gènere fantàstic

L'actor Eduard Fernández va rebre el premi d'honor de l'edició 2010 del Fecinema

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Torna el Festival Internacional de Cinema Negre de Manresa, amb prop de 40 projeccions concentrades entre els dies 9 i 13 de novembre. Entre els llargmetratges de la secció oficial, hi trobem avenços de futures estrenes i també films que tindran dificultats per arribar a les sales comercials. Dins de la

També es presentaran pel·lícules fantàstiques més o menys relacionades amb el 'noir'

primera categoria, trobem *El conspirador*, de Robert Redford, que aborda la resaca de l'assassinat del president Lincoln per advertir sobre el retrocés de les garanties constitucionals als Estats Units després de l'11-S. Altres propostes d'estrena assegurada són *London Boulevard*, del guionista de *Red de mentiras* William Monahan. La cinta tracta sobre les dificultats d'un expressari per no tornar a la vida criminal. També es podrà veure *Drive*, que tracta d'un especialista que

duu una doble vida com a conductor de cotxes en atracaments. A més, el Fecinema avançarà el darrer film de Ken Loach, *Route Irish*, que aborda la reconstrucció de l'Iraq en forma de thriller d'investigació.

El cinema francès contemporani estarà representat per *Dernière séance*, un *psycho thriller* amb picada d'ullet inclosa al món cinèfil, i per *Cuenta atrás*, una història de suspens sobre un infermer d'hospital que ha de facilitar la fugida d'un gàngster després que els seus sicaris segrestin la seva dona. De Bèlgica, arribarà *Rundskop*, una història en ambients ramaders que aprofita per tractar de les males pràctiques en aquest sector. La mexicana *Miss Bala* parteix del cas real d'una *miss* relacionada amb el càrtel de Juárez.

Tres cicles

Dins del certamen, també s'homenatjarà el desaparegut realitzador Sidney Lumet, un referent del thriller del dubte moral que va saber eludir la vulgarització del gènere durant els anys 80. Es podran veure set obres molt representatives de la seva filmografia, començant per les clàssiques *Doce hombres sin piedad* o *El prestamista*. *La ofensa*, *La noche cae sobre Manhattan*, *Serpico* i l'ambiciosa *El príncipe de la ciudad* exemplificaran l'interès del cineasta pels mons de

la corrupció i la violència institucional.

Un altre cicle, de tarannà extremadament eclèctic, presenta diverses pel·lícules fantàstiques més o menys relacionades amb el *noir*. En alguns dels casos, aquest lligam és molt discutible, però la selecció és interessant: l'excel·lent i brutal *Los renegados del diablo*, el terror *indie* de *May*, *Surveillance* i *The midnight meat train*, que és una exploració raonablement aconseguida dels mons sobrenaturals creats per Clive Barker (*Hellraiser*). Per acabar, el díptic *Pantalla d'actualitat* pica l'ullet al món del cinema d'autoria i ofereix els últims films, per ara inèdits comercialment, dels prestigiosos Zhang Yimou (*La linterna roja*) i Aki Kaurismäki (*Un hombre sin pasado*).

DOCUMENTALS

La cinta sobre Arcadi Oliveres s'impulsa gràcies al microfinançament

Fa 40 anys que l'economista porta el seu discurs combatiu allà on el demanen per demostrar que un altre món és possible

Arcadi Oliveres parla per videoconferència des del menjador de casa seva

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Hi ha personatges que, tard o d'hora, necessiten que algú expliqui la seva història i Arcadi Oliveres és una d'aquestes persones. Un home que, des dels anys 60, després de participar a l'anomenada *caputxinada*, no ha parat de donar suport als drets humans, la pau i la justícia social. Una persona capaç de fer tres xerrades al dia i d'anar on sigui per poder portar el seu missatge i parlar sense tabús del sistema actual. Per aquests motius, s'ha volgut explicar i

El projecte ha rebut el doble de diners que es demanaven inicialment

conèixer més sobre ell a través d'un documental, que ja s'ha començat a rodar i que es preveu que estigui enllestit a finals d'any.

El documental s'ha registrat amb llicència Creative Commons i s'ha autofinançat mitjançant el *crowdfunding* o microfinançament; de fet, el projecte va rebre el doble dels diners que es demanaven inicialment, una xifra que

Documental sobre Arcadi Oliveres

Per donar-hi suport o veure el procés:
<http://www.documentalarca-dioliveres.org/>

palesa l'interès que genera la figura d'Arcadi Oliveres. El documental s'està gravant com si fos una *road movie*, seguint el protagonista -dins el seu Renault 19- a totes les conferències, xerrades i debats on assisteix, però també mostra el vessant més íntim de l'economista, ja que compta amb la participació de persones importants en la seva vida, com la seva companya, Janine Künzi, i els seus fills. També podrem veure a Paco, un alumne de la UAB que enregistra totes les seves classes; a mossèn Joan Morera; a Pere Ortega, companya a l'ONG Justícia i Pau i coordinador del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs, i a Miren Etxezarreta, companya de la facultat i catedràtica d'Economia Aplicada, que també participa activament a moltes xerrades i debats contra la globalització capitalista.

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

‘Vaques’ a l’escenari

Les creadores escèniques celebren l'onzena edició multiplicant les disciplines

Les creadores escèniques tornen a celebrar la seva trobada anual amb el públic sota el denominador comú del *Novembre Vaca*. La mostra, que ja ha arribat a la seva onzena edició, continua instigada pel Projecte Vaca, una associació constituïda el 1998 que aglutina dones que intervenen en les arts escèniques des de múltiples fórmules creatives. Del 5 al 30 de novembre, a diversos espais de la ciutat de Barcelona i per primera vegada a Lleida, on es farà una actuació de clausura, les *vaques* tornaran a demostrar-nos que, tot i la crisi, remuguen de valent.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La programació de la mostra ha multiplicat disciplines després d'aquest decenni: de les arts audiovisuals al teatre musical, passant pel clown i les visites teatralitzades. Un compendi on també hi ha cabuda pel teatre social, amb la peça catalana-colombiana *Mi Parce* i les actuacions col·lectives de la mà del Cabaret de les Impossibles. Tot plegat, entre les ubicacions clàssiques del *Novembre Vaca* (com l'Espai Bon-nemaison) i alguns espais nous

molt interessants, com el Refugi Antiaeri 307 del Poble Sec.

Cabaret coral a Lleida

Una novetat d'aquesta edició és la descentralització, amb una actuació a Lleida. Concretament, un cabaret coral amb música, teatre, dansa i *performance*. Tal com ho descriuen elles mateixes al programa: “Una explosió de plomes i cançons, de riures i cuixes enlairades”. El repartiment va a càrrec de les creadores i *performancers* de l'associació, que ens oferiran una vetllada, la del darrer dia, que farà esfondrar el Teatre de l'Escorxadó.

Novembre Vaca '11

Onzena Mostra de Creadores Escèniques.
Del 5 al 30 de novembre.
Barcelona i Lleida.
Més info: <http://www.projecte-vaca.com>.

MÚSICA

De l'albufera al Mediterrani

El ‘Crowdfunding’, la cançó tradicional i la poesia es troben al nou disc de Miquel Gil

Miquel Gil torna amb un disc que barreja música tradicional i poesia

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

X marcianes

Miquel Gil.
Temps Record, 2011.
Ha comptat amb l'ajuda de la plataforma Verkami.

Parlar de Miquel Gil no és parlar d'un músic qualsevol: és parlar, a hores d'ara, d'un autèntic *monstre* de la cançó tradicional. Ben garretat ja, des dels seus inicis amb Al Tall fins a la seua carrera actual en solitari –passant per altres projectes com Terminal Sur o l'etapa amb l'Orquestra Àrab de Barcelona–, el de Catarroja ha sabut combinar ingredients com tradició, innovació i un toc únic i personal. Allunyat de modes, este xef de la música popular ens presenta el seu darrer menú: *X marcianes* (Temps Record, 2011), on demostra, una vegada més, que no calen *étoiles Michelin* per ser un bon cuiner.

I ho demostra amb un disc on manté la filosofia que l'ha caracteritzat des que va començar oficialment la seua carrera en solitari amb *Orgànic* (Soni-folk, 2001): el conreu d'una *riproposta* de la música d'arrel valenciana, amb els peus enfonsats en el fang que l'ha vist nàixer, però amb la vista conscientment posada cap a la tradició mediterrània. Una Mediterrània que s'escola entre els marges de totes i cadascuna de les cançons: escoltar Miquel Gil és, efectivament, escoltar Els Pavesos –a qui caldria, també, començar a reivindicar–, però també Fabrizio de André, Cheb Mami, Nuevo Mester de Juglaría o Madreus, per exemple.

A *X marcianes*, així, Miquel Gil presenta un seguit de melodies universalment localistes, que van de les adaptacions tradicionals a les composicions pròpies i que compten amb

textos dels poetes Vicent Andrés Estellés, Anna Montero, Tono Fornes, Enric Casasses i Enric Monforte i –per primera vegada– del propi Miquel Gil, que s'estrena com a lletrista en quatre cançons on emula i actualitza la literatura popular. Musicalment parlant, el de l'Horta Sud no presenta canvis substancials respecte a d'altres treballs: a la base tradicional a la qual ja estem acostumades, hi suma un jazziig més que puntual –que ja insinuava als discos anteriors i va evidenciar amb *Miquel Gil i Manel Camp Trio amb David Pastor* (Temps Record, 2010)– i les col·laboracions d'altres artistes i hi resta la petjada electrònica dels primers treballs, desapareguda en este darrer disc.

Potser per suplir esta manca d'electrònica en la composició, les noves tecnologies han tingut un paper cabdal en el que ha estat el disc definitiu. Gràcies a l'eina de micromecenatge oferta per la plataforma Verkami, Miquel Gil ha pogut comptar amb l'ajut econòmic de fins a 192 persones seguidores. Amb la col·laboració per part del públic –que rebrà diferents recompenses exclusives en funció de la quantitat aportada–, el músic ha pogut augmentar considerablement la qualitat de l'enregistrament. Música tradicional 2.0.

Sobreviure a la Barcelona subterrània

Un dels plats forts d'aquest *Novembre Vaca*, sens dubte, és l'estrena de la coproducció *Subterrànies. Sobreviure entre dues Barcelones*. Es tracta d'un recorregut teatralitzat al Refugi 307, situat al carrer Nou de la Rambla de Barcelona, i una peça conformada per històries de dones anònimes en una ciutat en

guerra. En una mescla de realitat i ficció, tres intèrprets ambientades amb música en directe i amb videocreacions parlen dels sentiments, les sensacions, les situacions i les anècdotes de la quotidianitat soterrada. Un nou exercici per mantenir viva la memòria d'una generació marcada per la resistència i la supervivència.

- > *Subterrànies. Sobreviure entre dues Barcelones.*
- > Creació: Montse Alcobero, Itziar Castro, Mamen Conte i Carme Poll.
- > Gènere: Visita guiada teatralitzada.
- > Dissabtes de novembre a les 8 de la tarda.
- > Diumenges de novembre a les 7 de la tarda.
- > MUHBA, Refugi 307. Nou de la Rambla, 169, Barcelona.

L'humor com a eina de transformació

'Pallases Power: la indignación', de la creadora i clown Virginia Imaz

La directora, clown i narradora Virginia Imaz és l'amfitriona d'aquesta vetllada *desclowntròlada*. Sota el títol *Pallases Power: la indignación*, la mostra acull aquesta sessió amb un doble objectiu: mostrar el poder de la dona creadora i de l'humor com a eina de transformació. L'espectacle, amb deu intèrprets sobre l'escenari, compta amb més al·licients, com el fet que no s'assisteix a una obra feta i acabada, sinó a un procés de creació dut a terme durant els mesos de setembre i octubre al laboratori clown de la directora basca.

- > *Pallases Power: la indignación.*
- > Direcció: Virginia Imaz.
- > Gènere: Clown.
- > 18 de novembre. 8 de la tarda.
- > Freedonia. Lleialtat, 6, Bcn.

LIBRES

Històries de perifèries australs

L'historiador barceloní Miquel Izard indaga sobre els orígens de la Patagònia

Malgrat la destrucció del territori, la Patagònia també és un lloc de resistència

Xavier Díez
expressions@setmanaridirecta.info

durant una estada a la Universidad Nacional de la Patagònia que vaig fer l'any 1996, vaig tenir l'oportunitat de conèixer de primera mà una regió singular i fascinant. A fi de preparar el viatge, vaig llegir alguns llibres escrits per la flor i nata de la literatura de viatges: Bruce Chatwin i Paul Theroux, escriptors anglosaxons obsessi- onats a criticar allò incompreensible per a una mentalitat anglosaxona i indiferents respecte la repressió de la dictadura a què podien assistir en viu i en directe. Tot i així, la seva projecció bibliogràfica va ajudar a generar el mite patagònic. Un mite fonamentat en l'allunyament de la civilització, l'exotisme controlat i una certa mística viatgera. La conseqüència va ser que aviat l'Argentina austral va esdevenir la Meca dels *pjoarpes* (contrapunt folklòric dels *perroflautes* nostrats), gent d'alt poder adquisitiu, addicta al *new age* i orgullosa de passejar per espais exclusius, allunyats de circuits turístics massius i vedats a qui no té la cartera plena. Van posar de moda l'avistament de balenes a la península Valdés, les passejades per la glacera de Perito Moreno o la navegació pel canal de Beagle.

Tanmateix, la Patagònia imaginada té poc a veure amb la real. I el mite, encara menys amb la història. En puc ser testimoni directe, guiat per les historiadores Susana Mabel López i Mónica

Gatica, que em van permetre conèixer un passat que va més enllà del te amb pastetes i la visita de la princesa Diana a la comunitat gal·lesa que hi ha instal·lada a la zona des del segle XIX. La Patagònia va ser, com va passar amb els Estats Units o Austràlia, la terra de l'extermini de la població nativa a mans d'un capitalisme expansiu disfressat de *campaña del Desert*, versió llatinoamericana de la *conquesta de l'Oest*.

Havia de venir Miquel Izard perquè disposéssim d'un llibre de viatges decent, que permetés deixar al seu lloc els Chatwin i Theroux. Izard és un americanista forçós (va ser expulsat de la universitat franquista als anys 60 i es va exiliar a Venècia) i un historiador *outsider* que va gosar contradir l'ortodòxia marxista, pensament únic a les facultats de lletres fins a mitjans dels 90. És un dels qui millor comprèn la lògica colonial que domina la història d'Amèrica Llatina fins a l'actualitat i la persona que explica de manera divulgativa -i colpidora- la història i la realitat d'una regió menys idíl·lica del que expliquen les guies turístiques. L'historiador barceloní indaga en els orígens de la regió, poblada per una barreja d'índigenes i fugitius de la civilització capitalista, l'extermini de la població autòctona, la colonització pel capitalisme -mitjançant l'apropiació massiva de terres i la ramaderia extensiva d'exportació- i la domesticació d'una societat que, ubicada als marges del sistema econòmic, pretén ser sotmesa

Patagonia. Crònica de un viaje

Miquel Izard.
Catarata, Madrid, 2011.
206 pàgines.

mitjançant els fusells Regimint i els intel·lectuals orgànics. Així, més que una expansió civilitzadora, Izard ens reconstrueix una història de la privatització de les terres i la persecució de la dissidència, que inclou referències a les persones refugiades, els confinaments i els naufragis, tot plegat en una societat fronterera que, malgrat un passat tèrbol i la literatura de viatges, converteix la Patagònia en un espai summa- ment atractiu. Izard, malgrat el seu esforç desmitificador, fa venir moltes ganes de tornar-hi.

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Labor i treball

Ignasi Morgades Gutiérrez
expressions@setmanaridirecta.info

Les converses d'ascensor han canviat d'eix i han desplaçat el temps com a tema principal, que han passat a ser les qüestions de feina. L'actualitat socioeconòmica està fent canviar la percepció de l'activitat ocupacional, tal com afirmaven les doctrines materialistes, però ja no sembla important com treballar sinó el fet de fer-ho o no.

El concepte treball prové de 'tripalium', un instrument de tortura format per tres pals, on s'immovilitzava les persones esclaves

En el pensament tradicional, la concepció del treball s'ha definit a partir de dues grans fonts, la tradició grecoromana i la judeocristiana, que han donat dues formes etimològiques tan distants com ho són filosòficament labor i treball.

El primer terme té l'origen en la forma llatina *labor* i designa ocupació, fatiga, l'activitat necessària per satisfer les necessitats. Una activitat essencial per al manteniment físic -i moral- que ha produït termes de connotacions positives com

col·laborar i que va ser recollit pels corrents utopistes i l'obrerisme industrial donant nom, per exemple, al laborisme. El segon concepte, per contra, prové de *tripalium*, un instrument de tortura format per tres pals, resultat del pecat original que ha definit molt bé el caràcter opressiu que ha tingut el treball durant els darrers segles. No en va, aquesta última concepció ha estat la justificació de condicions penoses per redimir culpes alienes i ha afavorit la societat postindustrial per generar nous béns de consum per al temps de lleure. Un espai d'esbargiment que les utopies no contemplaven, ja que consideraven que la *labor* era gratificant i satisfactòria per si mateixa.

La semàntica dels dos conceptes pot semblar una banalitat, però la cara i la creu del treball sempre ha marcat el pensament col·lectiu, a través de refranys i cançons, la filosofia des de Plató fins els nostres dies i sobretot de la literatura de l'Arcàdia clàssica fins a la ciència ficció, que ens ha donat conceptes com *robot*, del *trex treballador artificial* o *treball gratuït*.

En un moment com l'actual, en què tot s'està redefinint, no és cap trivialitat plantejar-se quina és la nostra concepció de les coses més elementals. Per recuperar mots, si cal, o crear nous termes que defineixin amb precisió el que vivim avui i el que desitgem pel futur, cap on volem caminar. No debades, els anomenats *emprenedors* ja ho han fet.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 10 de novembre

Concert: The Idiot!

20h El Brot, bar vegetarià.

Gran Via de les Corts Catalanes, 837.

The Idiot! presenta les seves cançons amb un directe fosc i psicodèlic, ple de colors i textures, capaç d'atraure el públic dins d'una atmosfera contíua. Creant estètiques molt cinematogràfiques, reconeixem amb facilitat imatges que transmeten tant el jazz com el cinema negre dels anys cinquanta, la música cabaret, música de carretera o la psicodèlia *retro* dels seixanta. Un so oníric, completament *retro* i fascinant.

Organitza: El Brot, bar vegetarià.

Més informació:

elbrotbar.wordpress.com

Dijous 10 de novembre

Xerrada: 'Actuació del maquis a casa nostra després de la guerra civil espanyola'

20h Ateneu Llibertari de Sants

C. Maria Victòria, 10.

A càrrec de Frederic, el Bosquerol de Riuprimer

Organitza: Ateneu Llibertari de Sants

Dissabte 12 de novembre

Tercera castanyada de Kan Pasqual

11h Estació Vallvidrera Superior

Caminada Infantil Vallvidrera - Kan Pasqual per camins de ferradura. Hi

haurà tornada en autobús a deu minuts de Kan Pasqual.

14h Fideuà popular. Cal portar pica pica, vi i/o postres.

16h Partit de futbol i castanyada. Aportacions benvingudes en forma de panells o moscatell.

Dilluns 14 de novembre

Presentació, debat i projecció del documental 'El maquis a Catalunya 1939-1963'

19h Centre Social de Sants

C. Olzinelles, 30.

A càrrec de Rocard de Vargas i Golarons

Organitza: Centre Social de Sants

Més informació: <http://www.centresocialdesants.org/>**Assemblea General del moviment del 15-M**

BARCELONA, 12 de novembre

El dissabte es convoca una assemblea general del moviment d'indignades catalanes a la plaça de Catalunya de Barcelona, l'espai on van néixer i es van començar a articular les resistències indignades i que ja ha estat integrat com a símbol. L'ordre del dia girarà al voltant del que ja es coneix com a #tardorcaleta. Aquest concepte dona una temporalitat a les diferents accions que s'han organitzat com a moviment unificat, que tenen lloc durant el període de la tardor i que s'estructuren a partir de tres eixos: educació, sanitat i habitatge. Aquests tres àmbits es van consolidar durant la gran manifestació del 15 d'octubre quan, en arribar a l'Arc de Triomf, la convocatòria va continuar la marxa per dur a terme una acció transformadora dividida en tres columnes. És per això que, a partir de les vuit del vespre, moltes de les indignades van desenvolupar les accions proposades seguint els colors de referència. El verd, d'habitatge, marxava cap a ocupar l'edifici 150; el groc, d'educació, centrava l'acció a la Universitat de Barcelona, i el color blanc, de sanitat, baixava cap a l'Hospital del Mar. En aquesta ocasió i amb les eleccions generals del 20 de novembre a la vista, es posarà en comú de quina manera continuarà la indignació contra la gestió política de la crisi i l'acció que es durà a terme per deixar clar que aquestes eleccions tampoc no ens representen. Durant l'assemblea, també s'informarà de totes les accions que estan preparant els diferents grups, barris i sectors en lluita per el 20-N i mes enllà. Igualment, està previst debatre i aprofundir sobre la legitimitat i necessitat d'aquesta assemblea general. Per participar en el grup de treball obert que prepara l'assemblea, s'ha previst una assemblea prèvia el dijous dia 10 a les 18h a la plaça de Catalunya per treballar al voltant de les propostes d'acció prèvies al 20-N i més. Organitza: moviment 15-M

Més informació: www.acampadadebarcelona.org

Divendres 11 de novembre

Divendres Faràndula:**Rigodonians i la Companyia CapiCua**

21h Casinet d'Hostafrancs

C. Rector Triadó, 53.

L'espai s'omplirà de música *boogaloo*

i acrobàcies aèries, en una sessió

doble protagonitzada pels ritmes de

The Rigodonians i el circ-teatre de la

Companyia Capicua, que ens oferirà

l'espectacle *Cabaret*.

Per obrir la nit, actuaran els The

Rigodonians, una formació barceloni-

na integrada per Pablo Lamotta i

Rodrigo d'At-versaris i que, amb les

maletes plenes de vinils, ompliran la

sala de *boogaloo* i transportaran elpúblic al cor de l'*spanish Harlem* de

Nova York. La sessió porta el títol de

Boogaloo, from Jajuya to Brooklyn.

A continuació, comptarem amb l'ac-

tuació de Capicua, una companyia de

circ-teatre que combina acrobàcies

aèries amb altres recursos escènics i

que presentarà l'obra *Cabaret*, un espectacle de circ que conjuga elements aeris (trapezi i teles acrobàtiques) amb una gran dosi d'humor. A *Cabaret*, les escenes llisquen sense text dins d'un univers visual de sons, de cossos en moviment, de situacions absurdes i de gags molt divertits. Organitza: Assemblea de Barri de Sants

Més informació: <http://abs.sants.org/>

Divendres 11 de novembre

Festa 'Fes-te Polar'

De 19h a 02h CSO La Gordíssima

C. Pons i Gallarza, 10.

Festa i música amb PD Bullangues

PM Ja n'hi ha prou!

Hi haurà aigua de València i bikinis a

preus populars!

Organitza: CSO La Gordíssima

Més informació: www.lagordissima.tk**Exposició itinerant****'La hija de Pachamama'**

De 19 a 23h al local de l'Associació

Lliure Antiprohibicionista

C. Leiva, 45-bis.

Exposició sobre la coca que es podrà

visitar durant tot el mes de novembre

dins el marc de les Trobades Antipro-

hibicionistes de Tardor.

Organitza: Associació Lliure Antipro-

hibicionista (ALA)

Més informació:

<http://www.nodo50.org/alabcn/>**Novembre cocaler**

ALA Barcelona

C. Leiva, 45-bis.

Dijous 10 de novembre

19:30h Xerrada: *La coca, planta**sagrada dels Andes*, a càrrec d'E-

duard Casas i Severino Viraca.

Divendres 11 de novembre

19:30h Passi del documental *Mala**hierba*, de Jorge Hurtado.

Més informació:

<http://www.nodo50.org/alabcn/>

Dissabte 12 de novembre

Festival de Jocs Populars i**Tradicionals 'Què t'hi jugues?'**

Durant tot el dia al parc del Clot

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Pels informatius de laTele.cat, calen bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Ateneu Popular de Vallcarca: **lloguem bucs d'assaig musical** per bandes a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01

Ateneu cerca **pissarra, preferentment de rotuladors**, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

El CAD Granollers tanca i **s'ofereixen gossos en adopció**. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: www.cadvor.cat

> EL TEMPS

DIJOURS 10

Embassaments plens, rius a vessar i cims de les muntanyes amb neu. Balanç del recent temporal de tardor. Ara una pausa.

DIVENDRES 11

Els vents del sud faran pujar els termòmetres i a les hores centrals del dia gaudirem d'un ambient càlid i assolellat.

DISSABTE 12

Més caloreta i anticicló per aquelles que anyorin l'estiu. Quatre núvols baixos per fer bònica a les Terres de l'Ebre.

DIUMENGE 13

Cap de núvols baixos avançaran pel País Valencià. Preludi d'un nou temporal de pluja amb vent de llevant.

DILLUNS 14

Precipitacions extenses i intenses a Castelló i Tarragona que s'aniran traslladant cap el nord al llarg del dia.

DIMARTS 15

Vents de llevant i tempestes fortes a les comarques de la costa i prelitoral. En especial, a Barcelona i Girona.

11-13:30h Fira de jocs del món, exhibicions i concursos.
 14:30h Dinar popular (venda de tiquets durant el matí)
 15:30h Quinto de sobretaula i llançament d'espardenya
 17h a 19h Olimpíada popular (inscripció: festivaldejocs@gmail.com) i Fira de Jocs del món
 22:30-24h a l'Ateneu del Clot. Torneig de Morra i Jocs de taverna.
 Organitza: Ass. Cultural Xankikipugui
 Més informació: festivaldejocs.wordpress.com

Dissabte 12 de novembre
Mercat de segona mà a l'Eixample
 De 13 a 19h Espai Jove Eixample
 C. Ali Bei, 120.
 Organitza: Flea Market
 Més informació: Cercar al Facebook

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Dissabte 12 de novembre
II Fira d'Intercanvi de l'EcoXarxa del Vallès Occidental a Cerdanyola
 De 10 a 16h Plaça de La Biblioteca
 Plaça Josep Viladomat
 Es podrà intercanviar amb altres productes o a través de la moneda social. Per posar parada cal contactar prèviament.
 Organitza: Cooperativa Integral Catalana Cerdanyola
 Més informació: ciccerdanyola.wordpress.com

LA LLAGOSTA

Diumenge 13 de novembre
Mercat d'Intercanvi
 De 10 a 14h
 Plaça Antoni Baqué
 Organitza: La Llagosta Indignada
 Més informació: http://lallagostaindignada.blogspot.com

FIGUERES

Diumenge 13 novembre
Sortida per conèixer els bolets
 9h Plaça del Sol

Concert solidari amb les encausades del 15-J

BARCELONA
Divendres 11 de novembre

Rock & Trini. Via Favència, 441.
 19h puntual

El 15 de juny, milers de persones van sortir al carrer per fer un crit de ràbia davant els fets que s'estaven a punt de produir a l'interior de la institució més *representativa del poble*. Per primera vegada, els pressupostos que s'havien d'aprovar a l'edifici principal del parc de la Ciutadella, el Parlament de Catalunya, serien inferiors als de l'any anterior. I qui en pagaria les conseqüències, com sempre d'acord amb la lògica capitalista, serien els sectors socials més desafavorits pel mateix sistema. Hi ha 22 persones encausades per aquell bloqueig, acusades de no se sap quants disbarats. Cosa seriosa, diu l'advocat, ja que, totes soles, van aconseguir entorpir el "legítim funcionament" d'un "estat de dret". Un grup de persones solidàries ha organitzat aquest concert per recollir fons. Compten amb nosaltres!

Hipercarga, el Ataque de la basura Radioactiva a 230 bpm. Atari Teenage Riot Style. Surfing Sirles, els amants de la nocturnitat. Killerisme nostrat. Plàstic, punk glamurós amb membres de Üper, La Urss i Cop de Fona. Pus, trash metal des de Madrid, amb gent d'Horror i Epidemia. Prevail, hardcore local, juvenil i saludable. Pay The Cost, hardcore punk, contundent i positiu. Organitza: Solidàries amb les detingudes del 15-J

ROCK
 CONTRA
 EL PARLAMENT
concert solidari
 HIPERCARGA
 SURFING SIRLES
 PLÀSTIC PUS
 PAY THE COST
 PREVAIL

11 de novembre 2011
 19h puntual
 Via Favència, 441
 19h puntual

Amb el biòleg i micòleg Daniel Siscart
 Inscripcions al telèfon 972.67.05.31,
 places limitades.
 Organitza: IAEDEN i Amics de Salvem
 l'Empordà
 Més informació: www.iaden.cat

LLEIDA

Divendres 11 de novembre
Concert i Festa cap a la Sharp de Ponent
 23h CSA La Maranya
 C. del Parc, 13.
 Amb el grup de versions dels mítics
 The Misfist, els Malgastando Molla i
 punxadiscos de reggae, ska, punk, Oi!
 Tots els beneficis recaptats seran
 destinats al projecte del nou Casal
 Popular de Joves.
 Organitza: Assemblea del Casal Popu-
 lar de Joves de Lleida

Més informació: casalpopularde-
 ves.blogspot.com

Dissabte 12 de novembre
**Videfòrum amb el documental
 'La Batalla de Valadredo'**
 19h Casal Ocell Negre
 C. Sant Carles, 8.
 Hi haurà un col·loqui posterior amb el
 seu autor, l'historiador Oriol Riart.
 El documental ressegueix la batalla
 prenent com a fil conductor els diaris
 personals, diaris d'operacions i testi-
 monis d'una de les batalles més
 cruentes i desconegudes que va tenir
 lloc al Pallars Sobirà.
 Aquesta activitat complementa la
 visita que va fer el Casal als escenaris
 de la batalla (Pallars Sobirà) a finals
 de setembre i l'homenatge a les vícti-
 mes de la Guerra Civil a Lleida que es
 va celebrar el divendres 4.

Organitza: Ocell Negre, Casal Inde-
 pendentista d'Agitació Cultural
 Més informació:
 http://ajcervera.blogspot.com/

MIERES

Diumenge 13 de novembre
Mercat d'intercanvi
 A partir de les 10h
 Organitza: Associació Cultural La
 Fulla
 Més informació: http://firaintercan-
 vimieres.blogspot.com

TERRASSA

Dimecres 9 de novembre
**Xerrada: El moviment 15-M
 i el seu context jurídic**
 19:30h Amics de les Arts
 C. Sant Pere, 46, primer pis.
 A càrrec de l'advocat Josep Jover
 Organitza: Amics de les Arts i Joven-
 tuts Musicals i Comissió de Drets
 Humans del Col·legi d'Advocats de
 Terrassa

**Activitats al Casal Okupat i Auto-
 gestionat Joan Berney 'El Kasalet'**
 C. Societat, 4.
 Dimecres 9 de novembre
 18h Distribuïdora alternativa la
 Bruixa
 Dijous 10 de novembre
 18h Kafeta Kan Crisis: servei d'Inter-
 net gratis, diaris alternatius per
 consultar, biblioteca oberta, tapes,
 entrepans i begudes a preus populars,
 jocs de taula.
 20h Assemblea Acció Autònoma
 20:30h Xerrada CSO La Fabri-k2
 Divendres 11 de novembre
 18h Kafeta Acció Autònoma: servei
 d'Internet gratis, diaris alternatius
 per consultar, biblioteca oberta,
 tapes, entrepans i begudes a preus
 populars, jocs de taula.
 20h Xerrada 'En defensa del movi-
 ment dels drets animals' (es parlarà
 dels casos de repressió contra activi-
 tes pel drets dels animals i de les
 activitats que duen a terme)
 Més informació: www.kasalet.org

'Black is Beauty' Recorregut audiovisual per la part negra de la història

BARCELONA
Novembre i desembre

Dimecres 16 de novembre: *Malabo Barrio-X*.
 Dirigit per Marc Tardiu i Uri Rivero.
Dimecres 23 de novembre: *Black Music*. De
 cadenas de hierro a cadenas de oro (primera
 part). Dirigit per Marc Auréles Vecchione.
Dimecres 7 de desembre: *Why do jamaicans
 run so fast?* Dirigit per Miquel Galofré i Fer-
 nando Guereta.

Tots els documentals començaran a les 20h a la
 sala d'actes de la Ciutat Invisible. C. Riego, 37,
 baixos.

Més informació: www.laciutatinvisible.coop

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

TARRAGONA
 Dijous 10 de
 novembre
**Concentració
 contra les
 retallades a
 l'Hospital
 Joan XXIII de
 Tarragona**
 De 9:30 a 12:30h
 Convoquen: Plataforma
 Ciutadana en Defensa dels
 Drets Públics i Assemblea
 del 15-M de Tarragona

TERRASSA
 Dijous 10 de
 novembre
**Fora feixistes
 dels nostres
 barris!**
 Concentració antifeixista
 contra PxC a Terrassa
 19h Plaça Primer de Maig
 (al costat Rambla Fran-
 cesc Macià)

BARCELONA
 Diumenge 13 de
 novembre
**Manifestació
 contra el
 feixisme i
 el racisme**
 Per la convivència en la
 diversitat
 13h Plaça Universitat
 Convoquen: Unitat Contra el
 Feixisme i el Racisme

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Luz Méndez VICEPRESIDENTA DE LA UNIÓN NACIONAL DE DONES GUATEMALENQUES

“El feminicidi de Guatemala és pitjor que el de Ciudad Juárez”

Fa tres dècades que Luz Méndez treballa per la igualtat de gènere a la malferida Guatemala. Actual vicepresidenta de la Unió Nacional de Dones Guatemalenques, aquesta dona de perfil serà i afable posa veu femenina a la lluita per la democràcia en un país castigat pel silenci i els crims del capital.

Alex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Què la va empenyer a denunciar els abusos de poder a Guatemala?

M'hi vaig comprometre a través de l'Associació d'Estudiants Universitaris (AEU), que durant els anys 70 representava un potent espai d'oposició als règims dictatorials. Després, en el marc d'aquest col·lectiu, vaig entrar al moviment que, des de la clandestinitat, encarnava el Partit Guatemalenc del Treball (PGT), de caràcter comunista i que més tard va enquadrar-se en l'anomenada Unitat Revolucionària Nacional Guatemalenc (URNG). Llavors va començar el procés de pau i vaig formar part de la mesa de diàleg.

Com ho va viure?

Era l'única dona i aviat em vaig adonar que se'm menystenien, tant per part dels interlocutors com dels meus companys de delegació. Això em va apropar al feminisme, concretament a la Unió Nacional de Dones Guatemalenques, que aleshores funcionava des de Mèxic a causa de la repressió que es produïa al país. És quan observo la discriminació que pateixen les dones.

“Els acords de pau no han permès superar un sistema socioeconòmic profundament lesiu per a la dona”

La discriminació obeeix a un patró cultural o a una determinada òptica ideològica?

Les dues coses van aparellades. D'una banda, l'esquema cultural pel qual se li assigna el rol d'obeir l'home; per l'altra, un sistema basat en la divisió sexual del treball

ALEX ROMAGUERA

que li reserva el paper de cuidar els fills i dedicar-se al treball domèstic, de manera que no pot fer altres activitats. Aquest obstacle s'estableix a través d'una sèrie de lleis que la discriminen. Només fa sis anys, un home que havia violat una dona podia evitar la presó si es casava amb ella. D'altres lleis li atorgaven el poder d'administrar la casa o el fet de privar la dona de treballar fora de la llar. Però l'aspecte que perdura és la potestat de l'home per controlar la dona mitjançant la violència i l'obligació moral d'aquesta de suportar-la. Algunes m'han arribat a dir que estan contentes perquè l'home no les pega, com si fos un valor afegit a la relació.

El 26 de desembre es commemora el quinzè aniversari dels Acords de Pau. Quin balanç en fa?
D'avencos, n'hi ha hagut. El sol fet que les dones hi intervinguéssim va ser important perquè va permetre que les converses tinguessin el suport internacional. Ara bé, tot i propiciar un canvi de sistema polític i conquestes importants, els acords no han permès superar un sistema socioeconòmic que, com ha quedat demostrat, és profundament lesiu per a la dona.

En quin sentit la perjudica?

Pateix els efectes d'un model patriarcal i capitalista que les invisibilitza i oprimeix els pobles indígenes. Sense oblidar l'impacte del narcotràfic, a conseqüència del qual s'ha disparat la violència sobre elles. Bona part dels 6.000 assassinats anuals corresponen a noies que moren com a resultat d'altres processos de violència, que inclouen la violació física o el maltractament emocional. D'això, en diem feminicidi; un fenomen que, tot i que es produeix a d'altres països llatinoamericans, és pitjor que el que es viu a Ciudad Juárez pel que fa a les morts i a la seva invisibilitat.

En el cas de les dones maies, la persecució és més gran?

La discriminació és doble: per raons de gènere i perquè, com a membres de la comunitat indígena, pateixen un grau de pobresa que afecta el 80% de les dones. Per tradició històrica, la seva identitat ètnica nacional les converteix en ciutadanes de segona. I això transcendeix les divisions de classe, fins al punt que la població mestissa també les menysprea. La intersecció d'aquests factors fa que visquin en l'exclusió més absoluta, sense possibilitats d'acce-

dir a l'educació, al sistema de salut o a la representació pública.

La batalla és aconseguir que tinguin espais d'autonomia personal?

Sort en tenen, de la seva capacitat organitzativa, gràcies a la qual han guanyat reconeixement social. Aporten teoria i, a través de l'activitat acadèmica, contribueixen a avançar en el terreny de la memòria històrica i el coneixement popular.

Comencen a impregnar el discurs públic?

Moltes d'elles destaquen com a columnistes o en l'àmbit de la cultura com a escriptores de prestigi. Però si bé la seva cosmovisió penetra la societat, continuen suportant la càrrega de les tasques domèstiques i una inseguretat creixent. El model de societat els és massa hostil.

“Només amb la lluita i la vinculació amb altres plataformes de l'Amèrica Llatina podrem sortir de la invisibilitat”

El futur juga a favor o en contra?

Malauradament, el Frente Amplio, fruit de la coordinació entre el moviment indígena WINAQ, la Unitat Revolucionària Nacional Guatemalenc (URNG), Alternativa Nova Nació (ANN) i el Moviment Nova República (MNR), que representava una esperança per a les dones, no va passar de la primera ronda a les eleccions legislatives. La segona ronda, que tindrà lloc l'any vinent, la dirimiran els dos partits de la dreta, implicats en casos de corrupció i en crims de la contrainsurgència.

Això fa preveure un període força negatiu?

Confio que, a través de la mobilització, la denúncia i les conquestes assolides des dels acords de pau, com la Secretaria Presidencial de la Dona, la Defensoria de la Dona Indígena i, darrerament, la llei contra el feminicidi, es condicioni l'agenda política. Només així, amb la lluita i la vinculació amb altres plataformes de l'Amèrica Llatina, podrem sortir de la invisibilitat i avançar en la igualtat de gènere.

. LA COLUMNA

Sou el que sembreu

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

No hi ha defensa possible davant d'un procés inquisitorial on els mitjans de prova no és que no existeixin, sinó encara pitjor, esdevenen *probatio diabolica*, l'exigència a l'acusat de demostrar allò que no ha fet. Això, que en el fosc passat de la Santa Inquisició va dur persones innocents a la foguera, avui s'obre pas lliurement a la xarxa en forma de comunicat anònim contra un pagès, Alexis, tan honest com compromès amb l'agricultura ecològica, la sobirania alimentària i la transformació social. El comunicat difamatori acusa, jutja i condemna, tot en un. Així, després d'esmentar l'existència de "fets que donaven peu a dubtar" s'hi explica que van procedir, d'amagat del pagès, a fer analitzar mostres de fruita suposadament seva, per bé que no van ser extretes de la seva finca i, per tant, sense unes mínimes garanties. Tot seguit s'hi afirma que part de les mostres hauria donat positiu a tòxics, sempre segons aquest procediment unilateral i clandestí. I a partir d'aquí i de presentar-se un grup a casa seva sense ni tan sols informar-lo dels motius de la ràtzia, s'hi conclou que el pagès no ha demostrat la seva innocència pel que tallen tota relació comercial amb ell i comencen a difamar-lo de forma anònima per la xarxa i en premsa, per molt que estiguin pendents els resultats de la inspecció oficial i amb garanties que es va fer a posteriori.

El correu electrònic està signat per "alguns pagesos/es agroecològics/es que compraven fruita a un productor de l'Urgell", cosa que em fa dubtar si és que cal dir productor quan parlem de pagès i pagesos quan parlem d'intermediaris o botiguers. No sé qui sou ni a què us dediqueu, només sé què sembreu merda amb accions tan covardes i miserables com aquesta que Alexis, i per extensió el seu soci Josep i les seves families, no es mereixen ni com a pagesos ni com a persones. Fins i tot els maltractadors tenen més garanties en l'imperfecte sistema judicial, que amb tots els seus defectes, ja fa molts anys que va prohibir a la reacció organitzar sometents i en el que hi impera, si més no sobre el paper, la presumpció d'innocència.

Som moltes les que hem sentit vergonya aliena en llegir el vostre correu i us exigim que doneu la cara. Alexis fa molts anys que ja ho fa.